

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2021. szeptember 1.*

„Intézményi jog – Az EGSZB tagja – Lelki zaklatásra vonatkozó állítások OLAF általi vizsgálata – Valamely tagnak a vezetői és személyzeti igazgatási feladatai alóli felmentéséről szóló határozat – Megsemmisítés iránti kereset – Megtámadható aktus – Elfogadhatóság – Szolgálati érdekből hozott intézkedés – Jogalap – Védelemhez való jog – Az OLAF-jelentés mellékleteihez való hozzáférés megtagadása – A tanúvallomások tartalmának összefoglalás formájában történő hozzáférhetővé tétele – Felelősség”

A T-377/20. sz. ügyben,

KN (képviselik: M. Casado García-Hirschfeld és M. Aboudi ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Gazdasági és Szociális Bizottság (EGSZB)** (képviselik: M. Pascua Mateo, K. Gambino, X. Chamodraka, A. Carvajal García-Valdecasas és L. Camarena Januzec, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: A. Duron ügyvéd),

alperes ellen

egyrészt az EGSZB 2020. június 9-i határozatának megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelem, másrészt a felperest állítólagosan ért károk megtérítése érdekében az EUMSZ 268. cikk alapján benyújtott kérelem tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: J. Svenningsen elnök (előadó), C. Mac Eochaidh és T. Pynnä bírák,

hivatalvezető: M. Marescaux tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2021. április 21-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 A felperes, KN 2004. május 1. óta az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság (EGSZB) tagja. 2013 áprilisa és 2020. október 27. között az EGSZB-n belül létrehozott munkáltatók csoportjának (a továbbiakban: I. csoport) elnöke volt.
- 2 2018. december 6-án az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF), miután tájékoztatták a felperesnek az EGSZB más tagjaival és az EGSZB személyi állományának tagjaival szemben tanúsított magatartásáról, vizsgálatot indított vele szemben. A felperest e vizsgálat megindításáról a 2019. október 18-i levélben tájékoztatták.
- 3 2019. november 25-én az OLAF meghallgatás keretében meghallgatta a felperest. 2019. november 26-i és 29-i elektronikus levelében írásbeli nyilatkozatokkal egészítette ki a meghallgatását.
- 4 2019. december 4-i levelében az OLAF az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) által lefolytatott vizsgálatokról, valamint az 1073/1999/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet és az 1074/1999/Euratom tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. szeptember 11-i 883/2013/EU, Euratom európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 248., 1. o.) 9. cikke (4) bekezdésének megfelelően felhívta a felperest, hogy írásban és tíz munkanapon belül nyújtsa be az e levélhez csatolt összefoglalóban szereplő rá vonatkozó tényekkel kapcsolatos észrevételeit. Ezek a tények a felperes A-val, B-vel és C-vel, illetve általánosabban az I. csoport titkársága személyi állományának tagjaival szemben tanúsított magatartására vonatkoztak.
- 5 2019. december 17-én a felperes előterjesztette a rá vonatkozó tények összefoglalójára vonatkozó észrevételeit.
- 6 2020. január 16-i levelében az OLAF tájékoztatta a felperest a vizsgálat befejezéséről és a végleges jelentésnek (a továbbiakban: OLAF-jelentés) a belga szövetségi ügyészségnek, valamint az EGSZB elnökének való továbbításáról. Ez utóbbit többek között arra kérték fel, hogy a „legbizalmasabban” kezelje a tanúk és a visszaélést bejelentő személyek meghallgatásáról készült leiratokat, mivel azok „nagyon érzékeny [információkat tartalmaznak], amelyek az érintett személyeket további kockázatoknak tehetik ki”. Ezenkívül az EGSZB elnökét kifejezetten felhívták arra, hogy az említett leiratokhoz való hozzáférés iránti kérelem esetén konzultáljon az OLAF-fal.
- 7 A 883/2013 rendelet 11. cikkének megfelelően az OLAF jelentését ajánlásokkal egészítették ki a vizsgálat nyomán meghozandó intézkedésekről. Így egyrészt az OLAF azt javasolta a belga szövetségi ügyészségnek, hogy indítson bírósági eljárást a felperessel szemben az A-val és B-vel szemben állítólagosan elkövetett lelki zaklatást megvalósító cselekményekkel kapcsolatban, mivel e cselekmények a belga Code pénal (belga büntető törvénykönyv) 442a. cikke értelmében bűncselekménynek minősülhetnek. Másrészt, ami az említett tényeket, továbbá a C-vel és D-vel, valamint a személyi állománynak az I. csoport titkárságán korábban vagy jelenleg is feladatokat ellátó egyéb tagjaival szemben tanúsított állítólagos visszaélésszerű magatartást illeti, az OLAF azt javasolta az EGSZB-nek, hogy fontolja meg a 2019. február 20-án hatályba lépett, az EGSZB tagjaira vonatkozó magatartási kódex (a továbbiakban: 2019. évi magatartási kódex) 8. cikkében és az EGSZB eljárási szabályzata negyedik részében hivatkozott eljárás megindítását, valamint hogy hozzon meg „minden, a [felperes] részéről a munkahelyen tanúsított újabb zaklatás megelőzését szolgáló intézkedést”.

- 8 2020. január 21-i elektronikus levelében a felperes azt kérte az EGSZB elnökétől, hogy indítsa meg a 2019. évi magatartási kódex 8. cikkében említett, a kódex esetleges megsértésére vonatkozó eljárást, az ugyanezen kódex 7. cikkével létrehozott, a tagok magatartásával kapcsolatos tanácsadó bizottság (a továbbiakban: tanácsadó bizottság) ülésének összehívása útján, méghozzá azt megelőzően, hogy a következő napon az I. csoporton belül megtartanak azt a szavazást, amelynek célja e csoport jelöltjének kijelölése az EGSZB elnökének megválasztása céljából.
- 9 A 2020. január 21-én tartott ülésen, amelyen a felperes részt vett, az EGSZB elnöke tájékoztatta az EGSZB elnökségének tagjait arról, hogy 2020. január 16-án megkapta az OLAF jelentését és az e jelentéshez mellékelt ajánlásokat.
- 10 2020. január 22-i feljegyzésével az EGSZB elnöke továbbította az OLAF jelentését a tanácsadó bizottságnak, és azt kérte, hogy a 2019. évi magatartási kódex 7. cikke (4) bekezdésének megfelelően ez utóbbi 30 naptári napon belül adjon véleményt az említett kódex állítólagos megsértéseiről. Az EGSZB elnöke ugyanakkor jelezte, hogy a tanúk és a visszaélést bejelentő személyek védelmének biztosítása érdekében az OLAF általi kihallgatásaik leiratait nem küldik meg a tanácsadó bizottságnak.
- 11 Ugyanezen a napon az I. csoport tagjai úgy döntöttek, hogy a felperest jelölik az EGSZB elnöki tisztségére a 2020. október során tartandó választás során.
- 12 2020. február 10-i feljegyzésében a tanácsadó bizottság elnöke a március 6-ra kitűzött meghallgatásra meghívta a felperest.
- 13 A tanácsadó bizottság elnökének címzett, 2020. február 17-i levelében a felperes többek között azt kérte, hogy „a [vele szemben felhozott] állításokkal közvetlenül összefüggő valamennyi dokumentum másolatát megkapja, természetesen a bizalmas kezelés elvének tiszteletben tartása mellett”.
- 14 Az EGSZB kérésére válaszul az OLAF 2020. február 20-i elektronikus levelében jelezte, hogy főszabály szerint bizonyos információkat nem kell közölni az érintettel, így többek között a harmadik személyek, különösen a tanúk és a visszaélést bejelentők személyes adatait, valamint a tények OLAF általi jogi értékelését. Az EGSZB-t arra is felkérték, hogy a jelentés nem bizalmas változatát, amelyet az OLAF a felperesnek tervez megküldeni, még a felperesnek való megküldés előtt továbbítsa az OLAF-nak. Tájékoztatásul az OLAF az elektronikus leveléhez csatolta az OLAF végleges jelentéseinek a Bizottság szolgálatai által visszafizetési eljárásokhoz, valamint a közvetlen kiadások és a külső segélyek ágazatában hozott intézkedésekhez történő felhasználásáról szóló OLAF-iránymutatást.
- 15 2020. március 4-én megküldték a felperesnek az OLAF-jelentés többek között a tanúk és a visszaélést bejelentő személyek névtelenségének megőrzése érdekében készült, bizonyos adatokat nem tartalmazó melléklet nélküli változatát (a továbbiakban: az OLAF-jelentés nem bizalmas változata).
- 16 A felperes a tanácsadó bizottság elnökéhez intézett 2020. március 4-i elektronikus levelében többek között azt kérte, hogy a meghallgatást – amelyet március 6-ra terveztek – halasszák el egy későbbi időpontra, hogy több idő álljon rendelkezésére ahhoz, hogy megismerje az OLAF-jelentés nem bizalmas változatát.

- 17 2020. március 6-án a tanácsadó bizottság, amely az EGSZB mindhárom csoportjának két-két tagjából állt, meghallgatta a felperest, miután külön-külön meghallgatta az OLAF vizsgálóit, valamint az EGSZB egyik korábbi tagját, D-t, mint visszaélést bejelentő személyt.
- 18 Meghallgatása során a felperes többek között az OLAF-jelentéshez biztosított korlátozott hozzáférést kifogásolta.
- 19 Meghallgatása során D ellenezte az I. csoport egyik tagjának a tanácsadó bizottságban való jelenlétét, mivel az összeférhetlenségi helyzetben van. Ezen összeférhetlenség abból ered, hogy az a felperes kérésére vizsgálatot folytatott az I. csoport titkárságán belül, és e vizsgálatot követően az A magatartásával kapcsolatos állításokat tartalmazó jelentést készített, amely jelentést ezt követően a felperes az I. csoport elnökségének 2018. október 25-i ülésén felhasználta, hogy támogatást kapjon a bizalmi szavazáson.
- 20 A felperesnek a tanácsadó bizottság által 2020. március 17-re kitűzött második meghallgatására nem kerülhetett sor a Covid19-járvánnyal kapcsolatos egészségügyi válság miatt bevezetett korlátozások miatt. Ezt követően sem a tanácsadó bizottság, sem a felperes nem kérte e második meghallgatás megtartását.
- 21 2020. április 2-i levelében a tanácsadó bizottság arról tájékoztatta az EGSZB elnökét, hogy E nem vesz részt a tanácsadó bizottság felperes ügyére vonatkozó tanácskozásain, mivel összeférhetlenségi helyzetben van. E levél kifejtette továbbá, hogy ilyen körülmények között az I. csoport tanácsadó bizottságon belüli második tagja, F megtagadta, hogy csatlakozzon az E tanácskozásokból való kizárásáról szóló határozathoz, és ezért ő sem nem fog részt venni a tanácsadó bizottság felperes ügyére vonatkozó tanácskozásain.
- 22 Az EGSZB elnökének címzett 2020. április 7-i levelében a felperes jelezte, hogy egészségügyi problémái merültek fel, és ezért határozatlan időre nem képes ellátni az I. csoport elnökének feladatait. Az I. csoport alelnökét azért nevezték ki, hogy ideiglenesen biztosítsa e feladatok ellátását a felperes betegszabadságának időtartama alatt.
- 23 Az EGSZB elnökének címzett 2020. április 28-i levelében a tanácsadó bizottság a 2019. évi magatartási kódex 8. cikke (2) bekezdésének megfelelően megküldte a magatartási kódex felperes általi állítólagos megsértéseivel kapcsolatos ajánlásait. A tanácsadó bizottság felhívta többek között az EGSZB elnökét, hogy tegye meg a következő intézkedéseket:

„1.) Az OLAF és [a felperes] 2020. március 6-án tartott meghallgatásainak fényében, valamint a [felperes] OLAF általi meghallgatásáról készült jegyzőkönyv és az OLAF-jelentés mélyreható vizsgálatát követően a tanácsadó bizottság egyetért az OLAF ténymegállapításaival, valamint az azokból levont jogi következtetésekkel. Ennélfogva a tanácsadó bizottság megállapítja, hogy [a felperes] az EGSZB személyi állományának tagjaival és korábbi tagjaival szemben tanúsított magatartásával megsértette az EGSZB eljárási szabályzata 1. cikkének (4) bekezdését, az EGSZB tagjai 2013. január 17-i magatartási kódexe 4. cikkének (1) bekezdését, a [2019. évi magatartási kódex] 4. cikkének (1) bekezdését, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája 31. cikkének (1) bekezdését. A tanácsadó bizottság megállapítja továbbá, hogy az eljárás alá vont személy eljárási jogait teljes mértékben tiszteletben tartották az OLAF vizsgálatainak során;

2.) Az európai jogrend alapvető rendelkezéseinek ismételt és súlyos megsértése miatt vissza kell vonni [a felperes] vezetői jogosultságát, következésképpen a vezetői pozícióját az I. csoport titkársága személyi állományának tagjaival szemben;

3.) A személyi állomány igazgatási jogának visszavonása következtében, és mivel az elnöki tisztség szorosan kapcsolódik ehhez a joghoz, fel kell függeszteni [a felperest] az I. csoport elnöki tisztségéből; a felfüggesztés nem érinti azt a tényt, hogy [a felperes] egészségi okokból és felépüléséig átruházta az I. csoport elnöki tisztségét az I. csoport alelnökére;

4.) Az EGSZB elnökét [...] felkérjük, hogy kötelezze [a felperest] arra, hogy vonja vissza az EGSZB elnöki tisztségére való jelölését, amelyet az I. csoport tagjai a 2020. január 23-i választási eljárás során erősítettek meg, annak elkerülése érdekében, hogy az EGSZB és tagjai kárt szenvedjenek;

5.) Abban az esetben, ha a belga ügyészség nyomozást indít, az EGSZB indítson bírósági eljárást annak érdekében, hogy [a felperessel] szembeni eljárásban magánfélként részt vegyen [...].”

- 24 2020. május 12-i levelében az EGSZB elnöke a 2019. évi magatartási kódex 8. cikke (3) bekezdésének megfelelően felhívta a felperest, hogy közölje vele a tanácsadó bizottság ajánlásaival kapcsolatos esetleges írásbeli észrevételeit.
- 25 2020. május 13-án az Európai Parlament elfogadta az Európai Unió 2018. évi pénzügyi évre szóló általános költségvetésének végrehajtására vonatkozó mentesítésről, VI. szakasz – Európai Gazdasági és Szociális Bizottság című (EU) 2020/1984 határozatot (HL 2020. L 417., 469. o.), amely révén ezen intézmény elhalasztotta az EGSZB főtitkára számára az EGSZB 2018. évi pénzügyi évre szóló költségvetésének végrehajtására vonatkozó mentesítés megadásáról szóló határozatát. Másnap a Parlament elfogadta az Európai Unió 2018. évi pénzügyi évre szóló általános költségvetésének végrehajtására vonatkozó mentesítésről szóló határozat szerves részét képező megjegyzésekkel, VI. szakasz – Európai Gazdasági és Szociális Bizottság című (EU) 2020/1985 állásfoglalást (HL 2020. L 417., 470. o.), amelynek értelmében az EGSZB-t felhívták arra, hogy 2020. szeptember végéig tájékoztassa a Parlament az OLAF-jelentésben szereplő ajánlások teljesítése érdekében tett intézkedésekről.
- 26 2020. május 27-én az EGSZB elnöke a 2019. évi magatartási kódex 8. cikke (3) bekezdésének megfelelően konzultált az EGSZB kibővített elnökségével.
- 27 Az EGSZB elnökének címzett 2020. június 2-i levelében a felperes megtette észrevételeit a tanácsadó bizottság ajánlásaival kapcsolatban. A felperes többek között azt kifogásolta, hogy a tanácsadó bizottság megsértette a védelemhez való jogát, mivel nem álltak rendelkezésére az OLAF-jelentésének mellékletei, így nem tudta kifejteni az azokra vonatkozó észrevételeit.
- 28 2020. június 3-i feljegyzésével az EGSZB elnöke továbbította a tanácsadó bizottság ajánlásait és a felperes azokkal kapcsolatos írásbeli észrevételeit, valamint az OLAF-jelentés nem bizalmas változatát, továbbá a Parlament költségvetési mentesítés elhalasztásáról szóló határozatát az EGSZB elnökségi tagjai részére, annak érdekében, hogy azok fogadjanak el határozatot a felperesre vonatkozóan. E feljegyzéshez egy határozattervezetet is csatoltak.
- 29 2020. június 9-i zárt ülésén az EGSZB elnöksége 21 szavazattal, 4 ellenében, egy tartózkodás és egy érvénytelennek nyilvánított szavazat mellett elfogadta a jelen kereset tárgyát képező határozatot (a továbbiakban: megtámadott határozat): E határozat egyetlen cikkének szövege a következő:

„Az Elnökség

1. tudomásul veszi az OLAF és a tanácsadó bizottság megállapításait a [felperes] [...] zaklatással kapcsolatos cselekményekért való felelősségével és a neki felrótt helytelen magatartással kapcsolatban,

2. megállapítja, hogy a [2019. évi magatartási kódexben] meghatározott szankciók nem alkalmazhatók a jelen ügyben, figyelemmel a büntetések törvényességének elvére (*nulla poena sine lege*),

3. felhívja [a felperest], hogy:

- mondjon le az I. csoport elnöki tisztségéről,
- vonja vissza az EGSZB elnöki tisztségére való jelölését.

4. felmenti a [felperest] minden vezetői és személyzeti igazgatási tevékenység alól,

5. megbízza a főtitkárt, hogy tegye meg a szükséges intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy abban az esetben, ha a királyi ügyész eljárást indít [a felperessel] szemben az EGSZB magánfélként részt vegyen az eljárásban,

6. megbízza a főtitkárt, hogy ezt a határozatot továbbítsa az OLAF-nak és az Európai Parlamentnek; a határozat adott esetben más intézményekkel és/vagy a tagállamok hatóságaival is közölhető.

E határozat szerves részét képezi az Elnökség 2020. június 9-i üléséről készült jegyzőkönyvnek, és annak terjesztése csak korlátozottan engedélyezett.”

- 30 A megtámadott határozatot június 17-én közzétették a felperessel.
- 31 2020. július 15-i határozatával az EGSZB plenáris ülése a brüsszeli (Belgium) munkaügyi vizsgálóbizottság kérelmére és a felperes észrevételeinek meghallgatását követően felfüggesztette a felperes mentelmi jogát. Ezt követően 2020. július 28-i határozatával az EGSZB plenáris ülése úgy határozott, hogy e szerv magánfélként részt vesz a tribunal correctionnel de Bruxelles (brüsszeli büntetőbíróság, Belgium) előtt a felperessel szemben indított eljárásban.
- 32 A felperes betegség miatti távolléte 2020. augusztus 28-án ért véget.
- 33 2020. szeptember 1-jei levelében az EGSZB Emberi Erőforrások és Pénzügyek Igazgatóságának igazgatója arról tájékoztatta a felperest, hogy a megtámadott határozat végrehajtása keretében felmenti őt az I. csoport titkárságának vezetői és személyzeti igazgatási feladatai alól. A felperest egyébiránt felkérték arra, hogy jelölje ki az I. csoport egy másik tagját e csoport titkársága napi vezetésének biztosítása érdekében.
- 34 2020. szeptember 8-án az I. csoport benyújtotta egy másik tagjának az EGSZB elnöki tisztségére való jelölését, és a felperes visszavonta jelölését e választáson.
- 35 2020. október 27-én, a felperes hivatali idejének lejártakor az I. csoport új elnököt választott. Ugyanezen a napon az I. csoport által javasolt jelöltet az EGSZB elnökévé választották.

36 Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság egy tagjának a 2020. szeptember 21-től 2025. szeptember 20-ig terjedő időtartamra történő kinevezéséről szóló, 2020. október 30-i (EU) 2020/1636 tanácsi határozattal (HL 2020. L 369., 1. o.) a felperest a Lengyel Köztársaság javaslatára kinevezték az EGSZB tagjává a 2020. szeptember 21-től 2025. szeptember 20-ig terjedő időszakra.

Az eljárás és a felek kérelmei

37 A Törvényszék Hivatalához 2020. június 18-án benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

38 A Törvényszék Hivatalához ugyanezen a napon benyújtott külön beadványában a felperes ideiglenes intézkedés iránti kérelmet terjesztett elő a megtámadott határozat végrehajtásának felfüggesztése érdekében. E kérelmet a Törvényszék a 2020. július 22-i KN kontra EGSZB végzéssel (T-377/20 R, nem tették közzé, EU:T:2020:353) a sürgősség hiánya miatt elutasította, a költségekről pedig nem határozott.

39 A Törvényszék Hivatalához ugyanezen a napon benyújtott másik külön beadványában a felperes azt kérte, hogy a Törvényszék az eljárási szabályzatának 152. cikke szerinti gyorsított eljárásban hozzon határozatot. A Törvényszék (nyolcadik tanács) 2020. július 24-i, a felperes részére 2020. július 27-én kézbesített határozatával e kérelmet elutasította.

40 A Törvényszék Hivatalához 2020. június 29-én benyújtott beadványában a felperes az eljárási szabályzat 66. cikke alapján névtelenséget kért, amelyet jóvá is hagytak.

41 A Törvényszék Hivatalához 2020. augusztus 31-én benyújtott beadványában a felperes az eljárási szabályzat 160. cikke értelmében vett új tények állítólagos fennállására alapított újabb ideiglenes intézkedés iránti kérelmet terjesztett elő, amelynek tárgya a megtámadott határozat végrehajtásának felfüggesztése volt. Ezt a kérelmet a 2020. október 19-i KN kontra EGSZB végzéssel (T-377/20 R II, nem tették közzé, EU:T:2020:505) a sürgősség hiánya miatt elutasították, a költségekről pedig nem határoztak.

42 A második beadványváltást követően az eljárás írásbeli szakasza 2020. november 25-én lezárult.

43 2020. december 18-i levelében a felperes az eljárási szabályzat 106. cikkének (2) bekezdése alapján tárgyalás tartását kérte.

44 A Hivatal 2021. február 9-i levelében a Törvényszék pervezető intézkedések keretében felhívta az EGSZB-t, hogy – adott esetben nem bizalmas változat formájában – nyújtsa be az OLAF-jelentés mellékleteit, beleértve a tanúk és a visszaélést bejelentő személyek meghallgatásának leiratait is, az eljárási szabályzat 92. cikke (3) bekezdésének és 103. cikkének sérelme nélkül.

45 2021. február 23-i levelében az EGSZB kifejtette, hogy az OLAF jelentésének mellékletei bizalmasak, és ezért azokat nem lehet átadni a felperesnek. E körülmények között az EGSZB úgy ítélte meg, hogy a kért dokumentumok benyújtására csak az eljárási szabályzat 91. cikkének b) pontja szerinti bizonyításfelvételt elrendelő végzés alapján kerülhet csak sor, hiszen azokat az eljárási szabályzat 103. cikke szerint kell kezelni.

- 46 A Hivatal 2021. március 5-i levelében a Törvényszék pervezető intézkedésként írásban megválaszolando kérdéseket intézett a felekhez, akik e felhívásnak az előírt határidőn belül eleget tettek.
- 47 2021. március 9-i végzésével a Törvényszék az eljárási szabályzat 92. cikkének (3) bekezdése alapján kötelezte az EGSZB-t, hogy nyújtsa be az OLAF-jelentésének mellékleteit, beleértve a tanúk és a visszaélést bejelentő személyek meghallgatásának leiratait is, amelyeket az OLAF a 2020. január 16-i feljegyzésével közölt vele. A Törvényszék egyébiránt kifejtette, hogy az eljárás e szakaszában e dokumentumokat nem közli a felperessel, kivéve ha az EGSZB az említett dokumentumok teljes változatán kívül be tudja nyújtani e dokumentumok nem bizalmas változatát is.
- 48 2021. március 17-én az EGSZB benyújtotta az OLAF-jelentés mellékleteinek bizalmas változatát.
- 49 2021. március 30-án a Törvényszék úgy határozott, hogy az alperes által a 2021. március 9-i bizonyításfelvételt elrendelő végzésnek megfelelően benyújtott iratok relevánsak a jogvita eldöntése szempontjából, és bizalmas jellegűek. A Törvényszék ezenkívül úgy határozott, hogy pervezető intézkedést hoz azon részletes szabályokra vonatkozóan, amelyek szerint az említett dokumentumok a felperes tudomására hozhatók.
- 50 A Hivatal 2021. március 30-i levelében a Törvényszék felhívta a felperes ügyvédeit arra, hogy tegyenek titoktartási kötelezettségvállalást, mielőtt átadják nekik az OLAF-jelentés mellékletei bizalmas változatának egy példányát. 2021. április 7-én a felperes ügyvédei visszaküldték a Törvényszék részére az aláírt titoktartási kötelezettségvállalásokat.
- 51 A Hivatal 2021. április 7-i levelében a Törvényszék felhívta a felperes ügyvédeit, hogy az OLAF-jelentés mellékleteinek bizalmas változatában jelöljék meg azokat az esetleges elemeket, amelyek tartalma nem szerepel az OLAF-jelentés nem bizalmas változatában, amelyhez a felperes hozzáfért, és adott esetben terjesszék elő azokat a kiegészítő észrevételeket, amelyek befolyásolhatják a közigazgatási eljárás eredményét, és amelyeket a felperes előterjeszhetett volna, ha ezen elemekről tudomása lett volna. A felperes ügyvédei e felhívásnak az előírt határidőn belül eleget tettek.
- 52 A Törvényszék a 2021. április 21-i tárgyaláson meghallgatta a feleket. A tárgyaláson az EGSZB kérte, hogy írásban válaszolhasson a felperes ügyvédei által az OLAF-jelentés mellékleteinek bizalmas változatára tett észrevételekre. Az EGSZB írásbeli észrevételeinek 2021. május 5-én történt kézhezvételét követően a Törvényszék lezárta az eljárás szóbeli szakaszát.
- 53 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
- nyilvánítsa a keresetet elfogadhatónak;
 - semmisítse meg a megtámadott határozatot;
 - kötelezze az EGSZB-t az elszenvedett nem vagyoni kár megtérítéseként 200 000 euró, valamint az elszenvedett vagyoni kár megtérítéseként 50 000 euró megfizetésére;
 - az EGSZB-t kötelezze az összes költség viselésére.

- 54 Az EGSZB azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet mint elfogadhatatlant;
 - másodlagosan utasítsa el a keresetet mint megalapozatlant;
 - kötelezze a felperest a költségek viselésére, ideértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárással és a gyorsított eljárás iránti kérelemmel kapcsolatos költségeket is.

A jogkérdésről

A megsemmisítés iránti kérelem elfogadhatóságáról

- 55 Anélkül, hogy formálisan külön beadványban elfogadhatatlansági kifogást emelt volna, az EGSZB arra hivatkozik, hogy a megsemmisítés iránti keresetet mint elfogadhatatlant el kell utasítani.
- 56 Először is az EGSZB azt állítja, hogy a felperesnek az I. csoport elnöki tisztségéről való lemondásra és az elnöki tisztségre való jelölésének visszavonására való felhívása nem bír kötelező joggal, mivel lemondása, illetve jelölésének visszavonása kizárólag a felperes döntése.
- 57 Másodszor az EGSZB úgy véli, hogy a felperest az I. csoport titkárságának vezetői és személyzeti igazgatási feladatai alól felmentő határozat csupán az EGSZB belső átszervezésére irányuló intézkedés, amelyet a közigazgatási szerv a szervezeti egységeinek megszervezésére vonatkozó hatáskörében hozott meg. Márpedig az 1988. február 25-i Les Verts kontra Parlament ítéletből (190/84, EU:C:1988:94) kitűnik, hogy a kizárólag az igazgatás belső területén joghatást kiváltó aktusok nem keletkeztetnek harmadik személyekre nézve jogokat vagy kötelezettségeket, és nem minősülnek az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható jogi aktusoknak.
- 58 Harmadszor ami a megtámadott határozat többi elemét illeti, amelyek egyrészt az EGSZB magánfélként való fellépésére vonatkoznak a tribunal correctionnel de Bruxelles (brüsszeli büntetőbíróóság) előtti eljárás keretében, másrészt pedig a megtámadott határozatnak az Európai Unió, illetve a tagállamok több intézményével vagy szervével való közlésére, az EGSZB úgy véli, hogy „tisztán az OLAF ajánlásainak végrehajtási aktusairól” van szó, amelyek szintén nem képezhetik kereset tárgyát.
- 59 A felperes vitatja ezt az érvelést.
- 60 A jelen ügyben az EGSZB elnöksége a megtámadott határozatban három intézkedést fogadott el a felperessel szemben, tehát meg kell vizsgálni, hogy ezek az intézkedések az EUMSZ 263. cikk szerinti bírósági felülvizsgálat tárgyát képezhetik-e.

Az I. csoport elnöki tisztségéről lemondására és az EGSZB elnöki tisztségére való jelölésének visszavonására vonatkozó felhívásról

- 61 A megtámadott határozat egyetlen cikkének (3) bekezdésében az EGSZB elnöksége felhívta a felperest, hogy mondjon le az I. csoport elnöki tisztségéről, és vonja vissza az EGSZB elnöki tisztségére való jelölését.

- 62 Az ítélkezési gyakorlat szerint megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezheti jellegétől vagy formájától függetlenül az uniós intézmények, szervek vagy hivatalok által hozott valamennyi, olyan kötelező joghatások kiváltására irányuló jogi aktus, amelyek a felperes jogi helyzetét jelentősen módosítva érinthetik annak érdekeit (lásd: 2020. június 25-i Satcen kontra KF ítélet, C-14/19 P, EU:C:2020:492, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 63 Márpedig a jelen ügyben, amint arra az EGSZB helyesen hivatkozik, az az I. csoport elnöki tisztségéről való lemondására és az elnöki tisztségre való jelölés visszavonására irányuló felhívások jellegüknél fogva semmilyen kötelező joghatást nem váltanak ki ezen ítélkezési gyakorlat alapján.
- 64 Mivel ugyanis az EGSZB elnöksége nem rendelkezett hatáskörrel arra, hogy valamelyik csoportja elnökének lemondását vagy az elnöki tisztségre való jelölés visszavonását követelje, a felperes szabadon dönthetett úgy, hogy nem tesz eleget az említett felhívásoknak.
- 65 A jelen ügyben e felhívások ellenére a felperes megbízatásának 2020. október 27-i lejártáig az I. csoport elnöke maradt.
- 66 Kétségtelen, hogy 2020. szeptember 8-án, amikor az I. csoport egy másik tagját jelölte az EGSZB elnöki tisztségére, tehát közel három hónappal a megtámadott határozat elfogadását követően, a felperes beleegyezett a jelölésének visszavonásába.
- 67 Mindazonáltal a jelen kereset, amelyet 2020. június 18-án nyújtottak be, nem a felperes EGSZB elnöki tisztségére való jelölésének visszavonására vonatkozó, szeptember 8-i döntése ellen irányul, hanem az elnökségnek a jelölés visszavonására való felhívására, amely nem sérelmet okozó aktus (lásd analógia útján: 2015. május 12-i Dalli kontra Bizottság ítélet, T-562/12, EU:T:2015:270, 155. pont).
- 68 Ebből következik, hogy a megtámadott határozatnak nincs kötelező joghatása, amennyiben arra hívja fel a felperest, hogy mondjon le az I. csoport elnöki tisztségéről, és vonja vissza az EGSZB elnöki tisztségére való jelölését. Következésképpen a megsemmisítés iránti kérelmet mint elfogadhatatlant el kell utasítani, amennyiben az ilyen felhívások ellen irányul.

A felperesnek a vezetői és személyzeti igazgatási feladatai alóli felmentéséről

- 69 A megtámadott határozat egyetlen cikkének (4) bekezdésében az EGSZB elnöksége felmentette a felperest vezetői és személyzeti igazgatási feladatai alól.
- 70 Az eljárási szabályzat 80. cikke (1) bekezdésének megfelelően „[a] csoportokat titkárság segíti, amely közvetlenül az adott csoport elnökének van alárendelve”. Ugyanezen szabályzat 80. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében a kinevezésre jogosult hatóság jogköreinek és a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság jogköreinek gyakorlása a csoport titkársága személyi állományának tagjaival kapcsolatban „a csoport elnökének javaslata alapján” történik.
- 71 A jelen ügyben az EGSZB Emberi Erőforrások és Pénzügyek Igazgatósága igazgatójának a fenti 33. pontban hivatkozott 2020. szeptember 1-jei leveléből kitűnik, hogy a felperes vezetői és személyzeti igazgatási feladatai alóli felmentéséről szóló határozat azzal a hatással járt, hogy a felperes már nem vehetett részt az I. csoport titkársága személyi állománya tagjainak felvételében, értékelésében, újrabesorolásában, képzésében, feladataiban, illetve az I. csoport titkársága személyi állományának vezetésében.

- 72 Ezek a feladatok és hatáskörök tehát olyan felettesi jogkörökhöz kapcsolódnak, amellyel a felperes az I. csoport elnökeként rendelkezik, amint az egyébként a tanácsadó bizottság fenti 23. pontban hivatkozott ajánlásaiból is kitűnik.
- 73 Ezzel kapcsolatban az EGSZB a tárgyaláson egyébiránt megerősítette az ilyen intézkedés végleges jellegét, jelezve, hogy a felperes ezentúl nem gyakorolhat ilyen vezetői és személyzeti igazgatási feladatokat, még akkor sem, ha megbízatásának lejártát követően újra kinevezték volna az I. csoport elnökévé. Az ESZA által a tárgyaláson szintén hivatkozott azon körülmény, amely szerint e szerv a jövőben felülvizsgálhatja a megtámadott határozatot, ha az annak elfogadását igazoló körülmények megváltoznak, például a felperessel szemben indított büntetőeljárás kimenetelének figyelembevétele érdekében, nem vehető figyelembe a kereset elfogadhatóságának értékelése során, mivel ezt a keresetlevél benyújtásának időpontjában fennálló helyzet alapján kell elvégezni (lásd ebben az értelemben: 2013. október 24-i Deutsche Post kontra Bizottság ítélet, C-77/12 P, nem tették közzé, EU:C:2013:695, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 74 Következésképpen, figyelembe véve e feladatok jellegét és terjedelmét, meg kell állapítani, hogy a felperest vezetői és személyzeti igazgatási feladatai alól felmentő határozat olyan kötelező joghatásokat vált ki, amelyek a felperes érdekeit érinthetik, jelentősen módosítva annak jogi helyzetét (lásd analógia útján: 2002. október 22-i Pflugradt EKB ítélet, T-178/00 és T-341/00, EU:T:2002:253, 81. pont).
- 75 Végül az EGSZB azon érve, amely szerint az EUMSZ 263. cikk első bekezdése az uniós bíróság hatáskörét a harmadik személyekkel szembeni joghatás kiváltására irányuló aktusokra korlátozza, nem cáfolja meg ezt a következtetést.
- 76 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis e kifejezés azon aktusok kizárására irányul, amelyek nem minősülnek sérelmet okozó aktusnak, mivel kizárólag az igazgatás belső szervezetére vonatkoznak, és csak e belső területen váltanak ki hatásokat, anélkül hogy harmadik személyekkel szemben jogot vagy kötelezettséget keletkeztetnének (lásd: 2020. június 25-i Satcen kontra KF ítélet, C-14/19 P, EU:C:2020:492, 73. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 77 Márpedig, bár a felperest vezetői és személyzeti igazgatási feladatai alól felmentő határozat kétségtelenül az EGSZB belső szervezetét érinti, mindazonáltal e határozat olyan aktus, amelynek a felperes az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében címzettje, és amely neki sérelmet okoz, mivel megfosztja őt azon felettesi jogkörétől, amelyet az EGSZB eljárási szabályzatának 80. cikke értelmében gyakorol az I. csoport titkársága személyi állományának tagjaival szemben (lásd ebben az értelemben: 2020. június 25-i Satcen kontra KF ítélet, C-14/19 P, EU:C:2020:492, 74. pont), ellentétben az EGSZB állításával.
- 78 Ezenkívül, mivel legalábbis ebben az összefüggésben a felperes az EGSZB-től jogilag elkülönült személy, nem tekinthető úgy, hogy a jelen jogvitában az EGSZB nem az EUMSZ 263. cikk első bekezdése értelmében vett harmadik személlyel áll szemben (lásd ebben az értelemben, analógia útján: 2020. június 25-i Satcen kontra KF ítélet, C-14/19 P, EU:C:2020:492, 75. pont; Bobek főtanácsnok Satcen kontra KF ügyre vonatkozó indítványa, C-14/19 P, EU:C:2020:220, 111. pont).
- 79 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a megsemmisítés iránti kérelem elfogadható, amennyiben az a felperest vezetői és személyzeti igazgatási feladatai alól felmentő határozat ellen irányul.

Az EGSZB főtitkárának adott utasításokról

- 80 A megtámadott határozat egyetlen cikkének (5) és (6) bekezdésében az EGSZB elnöksége megbízta az EGSZB főtitkárát, hogy „tegye meg a szükséges intézkedéseket” egyrészt annak érdekében, hogy az EGSZB magánfélként lépjen fel abban az esetben, ha a felperessel szemben bírósági eljárást indítanak, másrészt pedig azért, hogy e határozat másolatát megküldjék többek között az OLAF-nak és a Parlamentnek.
- 81 Az EGSZB elfogadhatatlansági kifogására válaszul azonban a felperes semmilyen olyan konkrét érvet nem terjesztett elő beadványaiban vagy a tárgyalás során, amely magyarázatot adna arra, hogy a megtámadott határozat ezen eleme mennyiben módosítaná jelentősen a jogi helyzetét a fenti 62. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében.
- 82 Márpedig az EGSZB azon szándékát illetően, hogy valamely nemzeti bíróság előtt magánfélként lépjen fel, emlékeztetni kell arra, hogy a bírósági jogérvényesítéshez való jog és az ezzel járó bírósági felülvizsgálat olyan általános jogelv kifejeződése, amely a tagállamok közös alkotmányos hagyományain nyugszik, és amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt egyezmény 6. és 13. cikke (1986. május 15-i Johnston ítélet, 222/84, EU:C:1986:206, 17. és 18. pont; 1998. július 17-i ITT Promedia kontra Bizottság ítélet, T-111/96, EU:T:1998:183, 60. pont), valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 47. cikke is rögzít.
- 83 Az EGSZB azzal, hogy a felperessel szemben indított eljárás keretében magánfélként lép fel a nemzeti bíróság előtt, nem kívánja maga módosítani a felperes jogi helyzetét, mivel csupán részt vesz egy olyan eljárásban, amelynek lehetséges kimenetele e jogi helyzet bírósági határozat útján történő megváltoztatása. Adott esetben ugyanis az eljáró nemzeti bíróság határozata módosítja a felperes jogi helyzetét. Ennélfogva az EGSZB azon szándéka, hogy a felperessel szemben indított eljárásban fellép magánfélként, nem tekinthető az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható határozatnak (lásd analógia útján: 2003. január 15-i Philip Morris International kontra Bizottság ítélet, T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 és T-272/01, EU:T:2003:6, 79. pont).
- 84 Végezetül meg kell állapítani, hogy még ha feltételezzük is, hogy valamely uniós intézmény nemzeti bírósághoz fordulása az EUMSZ 263. cikk alapján megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezheti, a jelen kereset nem az EGSZB plenáris ülésének 2020. július 28-i, a felperessel szemben indított eljárásban magánfélként való fellépéséről szóló határozata ellen irányul, hanem a megtámadott határozat ellen, amely legfeljebb a közgyűlés határozatának előkészítő aktusát képezheti.
- 85 Végül, ami azt a határozatot illeti, hogy az EGSZB főtitkárát megbízzák a megtámadott határozat tagállamok bizonyos intézményeivel vagy szerveivel való közlésével, elegendő az EGSZB-hez hasonlóan azt megállapítani, hogy ezen intézkedés nem vált ki kötelező joghatásokat a felperessel szemben. E közlemény címzettjei ugyanis saját hatáskörükben továbbra is szabadon mérlegelhetik az e határozatban szereplő információk tartalmát és terjedelmét, és ennélfogva adott esetben azokat a lépéseket, amelyeket a határozat következtében meg kell tenni.
- 86 Következésképpen a megsemmisítés iránti kérelmet mint elfogadhatatlant el kell utasítani, amennyiben az az EGSZB elnöksége által az EGSZB főtitkárának adott utasítások ellen irányul.

87 A fentiek összességére tekintettel a megsemmisítés iránti keresetet kizárólag annyiban kell elfogadhatónak nyilvánítani, amennyiben az a felperest vezetői és személyzeti igazgatási feladatai alól felmentő határozat (a továbbiakban: vitatott intézkedés) ellen irányul, az ezt meghaladó részében pedig elfogadhatatlan.

Az ügy érdeméről

88 Keresete alátámasztása érdekében a felperes négy jogalapra hivatkozik, amelyek a következőkön alapulnak:

- az első jogalap a védelemhez való jog, a megfelelő ügyintézéshez való jog, a meghallgatáshoz való jog és az arányosság elvének megsértésén;
- a második jogalap az ártatlanság véelme és a pártatlanság elvének megsértésén;
- a harmadik jogalap a visszaható hatály tilalma, a jogbiztonság és a büntetések törvényessége elvének megsértésén;
- a negyedik jogalap pedig a „fegyelmi eljárások és a bírósági információk bizalmas jellege elvének”, a természetes személyeknek a személyes adatok uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek általi kezelése tekintetében való védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 45/2001/EK rendelet és az 1247/2002/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2018. október 23-i (EU) 2018/1725 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2018. L 295., 39. o.; helyesbítés: HL 2019. L 290., 42. o.) 10. cikke (2) bekezdésének és 4. cikke (1) bekezdésének megsértésén.

89 Mivel a felperes által felhozott harmadik jogalap a Törvényszék számára többek között annak vizsgálatát jelenti, hogy a vitatott intézkedés olyan jogalapon nyugszik-e, amely felhatalmazza az EGSZB elnökségét ezen intézkedés elfogadására, továbbá hogy közrendi kérdéstről van-e szó (lásd: 2014. május 13-i McBride és társai kontra Bizottság ítélet, T-458/10–T-467/10 és T-471/10, nem tették közzé, EU:T:2014:249, 25–28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), először ezt kell megvizsgálni.

A visszaható hatály tilalma, a jogbiztonság és a büntetések törvényessége elvének megsértésére alapított, harmadik jogalapról

90 E jogalap alátámasztására a felperes lényegében azt állítja, hogy a vitatott intézkedésnek nincs jogalapja, és hogy az EGSZB elnökségének nem volt hatásköre arra, hogy ilyen szankciót szabjon ki vele szemben.

91 E tekintetben a felperes azzal érvel, hogy a 2019. évi magatartási kódex 8. cikkében rögzített szankciókat nem lehet kiszabni az említett kódex hatálybalépését megelőzően bekövetkezett cselekmények megtorlása érdekében. Ami az EGSZB tagjainak 2013. január 17-i magatartási kódexét (a továbbiakban: 2013. évi magatartási kódex) illeti, az nem rendelkezik arról, hogy bármilyen szankciót ki lehetne szabni az EGSZB olyan tagjával szemben, aki megsértette annak rendelkezéseit.

92 Az EGSZB vitatja ezt az érvelést.

- 93 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy bár a jogbiztonság és a bizalomvédelem elve megköveteli a szóban forgó tényállás időpontjában hatályos anyagi jogi szabályok alkalmazását, még akkor is, ha ezek a szabályok a jogi aktus uniós intézmény általi elfogadásakor már nincsenek hatályban, a valamely uniós intézmény aktusának elfogadására vonatkozó eljárást az elfogadásának időpontjában hatályban lévő szabályoknak megfelelően kell lefolytatni (lásd ebben az értelemben: 2016. június 14-i Bizottság kontra McBride és társai ítélet, C-361/14 P, EU:C:2016:434, 40. pont).
- 94 Következésképpen a felperes nem kifogásolhatja, hogy az EGSZB megsértette az említett elveket azáltal, hogy a vitatott intézkedést a 2019. évi magatartási kódex által bevezetett eljárás szerint fogadta el, annál is inkább, mivel a fenti 8. pontból kitűnik, hogy maga a felperes kérte az EGSZB elnökétől ezen eljárás megindítását.
- 95 E tekintetben a 2019. évi magatartási kódex 8. cikke (3) bekezdésének első albekezdése előírja, hogy az EGSZB elnöke, miután felhívta az érintett tagot a tanácsadó bizottság ajánlásaira vonatkozó írásbeli észrevételek megtételére, konzultál a kibővített elnökséggel, majd felkéri az elnökséget, hogy hozzon határozatot a tagok státútumával és az EGSZB eljárási szabályzatával összhangban meghozható intézkedésekről.
- 96 A jelen ügyben ezen eljárás végén az EGSZB elnöksége először is a megtámadott határozat egyetlen cikkének (2) bekezdésében megállapította, hogy semmilyen szankciót nem lehet kiszabni a felperessel szemben, ellenkező esetben sérülne a büntetések törvényességének elve. Ezt követően a megtámadott határozat egyetlen cikkének (4) bekezdésében az EGSZB elnöksége elfogadta a vitatott intézkedést.
- 97 Mivel a felek nem értenek egyet a vitatott intézkedés jellegével kapcsolatban, és mivel a harmadik jogalap elemzése attól a kérdéstől függ, hogy ezen intézkedés szankciónak minősül-e, vagy sem, el kell végezni a megtámadott határozat minősítését, azzal, hogy a szóban forgó felek által ezen intézkedésnek tulajdonított minősítés nem kötheti a Törvényszéket (lásd ebben az értelemben, analógia útján: 2017. október 19-i Bernaldo de Quirós kontra Bizottság ítélet, T-649/16, nem tették közzé, EU:T:2017:736, 19. pont).
- 98 Először is el kell utasítani az EGSZB azon álláspontját, amely szerint a vitatott intézkedés azért nem minősül szankciónak, mert nem okoz sérelmet a felperesnek, mégpedig a fenti 69–79. pontban hivatkozott okok miatt.
- 99 Mindazonáltal önmagában az a tény, hogy a vitatott intézkedés sérelmet okoz a felperesnek, ami e tekintetben igazolja a megsemmisítés iránti kereset elfogadhatóságát, nem jelentheti azt, hogy az említett intézkedést a 2019. évi magatartási kódex 8. cikke (3) bekezdése második albekezdésének értelmében vett fegyelmi szankciónak kell minősíteni (lásd ebben az értelemben, analógia útján: 2017. október 19-i Bernaldo de Quirós kontra Bizottság ítélet, T-649/16, nem tették közzé, EU:T:2017:736, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 100 E tekintetben az EGSZB elnöksége a megtámadott határozatban az OLAF ajánlásaira tekintettel igazolta a vitatott intézkedés elfogadását, amely intézmény a felperes által elkövetett újabb munkahelyi zaklatások megelőzéséhez szükséges intézkedések meghozatalát javasolta. Az EGSZB egyebekben kifejtette, hogy a vitatott intézkedés célja annak lehetővé tétele e szerv számára, hogy eleget tegyen a személyi állománya zaklatás veszélyével szembeni védelmére irányuló kötelezettségének.

- 101 Ráadásul hatásait tekintve azt is meg kell állapítani, hogy a vitatott intézkedés nem egyenértékű a 2019. évi magatartási kódex 8. cikke (3) bekezdésének második albekezdésében előírt szankciók egyikével sem, nevezetesen az írásbeli figyelmeztetéssel, e figyelmeztetésnek az elnökség jegyzőkönyvébe, adott esetben a plenáris ülés jegyzőkönyvébe való felvételével, vagy az előadói, elnöki és tanulmányozócsoporti tisztség ideiglenes felfüggesztésével, valamint a rendkívüli feladatokban és rendkívüli üléseken való részvétel ideiglenes felfüggesztésével.
- 102 Ennélfogva a tartalmára és hatásaira tekintettel nem állapítható meg, hogy a vitatott intézkedés büntető jellegű lenne, vagy szankciónak minősülne. Célja ugyanis nem a felperes szankcionálása, megbüntetése vagy megrovása a magatartási kódexből eredő kötelezettségek esetleges megsértése miatt, hanem megelőző célkitűzésre irányul, azaz az EGSZB tisztviselőinek és alkalmazottainak jobb védelmét kívánja biztosítani az I. csoport titkárságának megfelelő működése érdekében.
- 103 E tekintetben meg kell továbbá jegyezni, hogy a felperes nem terjesztett elő olyan bizonyítékot, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy a vitatott intézkedés valójában nem az EGSZB által kitűzött cél elérésére irányul, vagy hogy az nem felel meg a szolgálat valós igényének.
- 104 Következésképpen olyan összefüggésben, amelyet a szolgálat megfelelő működésére nézve hátrányos feszültségek jellemeznek, az EGSZB elnöksége a jelen ügy körülményei között vélhette úgy, hogy a szolgálat érdekében áll, hogy a felperest felmentse a felettesi jogkör gyakorlásához kapcsolódó bizonyos adminisztratív feladatok alól (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 1990. március 7-i Hecq kontra Bizottság ítélet, C-116/88 és C-149/88, EU:C:1990:98, 22. pont; 2004. október 28-i Meister kontra OHIM ítélet, T-76/03, EU:T:2004:319, 79–81. pont; 2017. október 19-i Bernaldo de Quirós kontra Bizottság ítélet, T-649/16, nem tették közzé, EU:T:2017:736, 40. pont), anélkül hogy ez az intézkedés egyidejűleg – tartalmára és hatására tekintettel – fegyelmi jellegű határozatnak minősülne.
- 105 E tekintetben az EGSZB eljárási szabályzata 9. cikkének (8) bekezdése szerint az elnökség felelős többek között a humán és költségvetési erőforrásoknak a Szerződésben ráruházott feladatok végrehajtása során történő megfelelő felhasználásáért. Tekintettel arra, hogy a vitatott intézkedés az EGSZB emberi erőforrásainak – a jelen esetben az I. csoport titkárságának – megfelelő felhasználására vonatkozik, az EGSZB elnöksége volt a 2019. évi magatartási kódex 8. cikke (3) bekezdésének első albekezdésében előírt eljárás eredményeként az ilyen intézkedés elfogadására hatáskörrel rendelkező szerv.
- 106 A fentiekre tekintettel el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint az EGSZB elnöksége a visszaható hatály tilalma, a jogbiztonság és a büntetések törvényessége elvének megsértésével szabott ki vele szemben szankciót, következésképpen a harmadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A védelemhez való jog, a megfelelő ügyintézéshez való jog, a meghallgatáshoz való jog és az arányosság elvének megsértésére alapított, első jogalapról

- 107 E jogalap alátámasztására a felperes lényegében azt állítja, hogy az EGSZB megsértette a védelemhez való jogát.
- 108 E tekintetben a felperes először is azt állítja, hogy nem állt rendelkezésére észszerű határidő arra, hogy megismerje az OLAF jelentését, és előkészítse védekezését. Márpedig véleménye szerint nem zárható ki, hogy a megtámadott határozat tartalma eltérő lett volna, ha ilyen határidő a rendelkezésére állt volna.

- 109 Ezt követően a felperes úgy véli, hogy megsértették a védelemhez való jogát, mivel a megtámadott határozat meghozatala előtt nem tudta hatékonyan előterjeszteni észrevételeit, mivel nem biztosítottak számára teljes körű hozzáférést az aktájához, különösen az OLAF-jelentésben szereplő tények jogi értékeléséhez, valamint a tanúk és a visszaélést bejelentő személyek meghallgatásáról készült leiratokhoz. Az OLAF-jelentés mellékleteinek az EGSZB által a bizonyításvételre válaszul benyújtott bizalmas változatára vonatkozó észrevételeikben a felperes ügyvédei lényegében azzal érveltek, hogy az OLAF által a vizsgálat során összegyűjtött egyes tanúvallomások tartalma nem szerepelt az OLAF-jelentés azon nem bizalmas változatában, amelyhez a felperes hozzáférhetett, ily módon megsértették a felperes érdemi meghallgatáshoz való jogát.
- 110 Végül az EGSZB megsértette az arányosság elvét azzal, hogy nem alakította ki az ahhoz szükséges eszközöket, hogy megfelelő módon végrehajtsa a munkahelyi zaklatás tilalmára és megelőzésére vonatkozó „zéró tolerancia” politikáját, amelyre a megtámadott határozat hivatkozik. Éppen ellenkezőleg, az EGSZB ily módon igyekezett elkerülni minden kontradiktórius eljárást, mielőtt előírta volna a felperes szolgálati jogviszonyának idő előtti megszüntetését.
- 111 Az EGSZB vitatja ezt az érvelést.
- 112 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a védelemhez való jog tiszteletben tartásának elve értelmében azon határozatok címzettjei számára, amelyek e címzettek érdekeit érzékelhetően érintik, lehetővé kell tenni, hogy hasznosan kifejthessék álláspontjukat azokkal az elemekkel kapcsolatban, amelyekre a közigazgatási szerv a határozatát alapozni kívánja (lásd: 2016. október 5-i ECDC kontra CJ ítélet, T-395/15 P, nem tették közzé, EU:T:2016:598, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 113 E tekintetben többek között az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a felperesnek az EGSZB elnöksége határozatának meghozatalát megelőzően észrevételei ezen elnökséghez való hasznos előterjesztése érdekében jogában állt az, hogy legalább a vizsgálati eljárás során meghallgatott különböző személyek nyilatkozatainak összefoglalását közöljék vele, amennyiben e nyilatkozatokat az OLAF a jelentésében felhasználta arra, hogy az EGSZB elnökének ajánlásokat tegyen, amelyekre az elnökség a vitatott intézkedést alapította, azzal, hogy ezen összefoglalást adott esetben a bizalmas adatkezeléshez fűződő jogos érdekek tiszteletben tartásával kell közölni (lásd ebben az értelemben: 2019. április 4-i OZ kontra EBB ítélet, C-558/17 P, EU:C:2019:289, 57. pont; 2020. június 25-i HF kontra Parlament ítélet, C-570/18 P, EU:C:2020:490, 60. pont; 2020. június 25-i Satcen kontra KF ítélet, C-14/19 P, EU:C:2020:492, 121. pont).
- 114 Ebben az összefüggésben a tanúvallomások bizalmas jellegének és az általa védett cél teljesítésének biztosítása érdekében – miközben meggyőződik arról, hogy a felperest ténylegesen meghallgatják a neki sérelmet okozó határozat meghozatala előtt – a Bíróság kimondta, hogy bizonyos technikákat lehet alkalmazni, mint például a tanúvallomások anonimizálását, vagy akár azok tartalmának összefoglaló formájában való hozzáférhetővé tételét, sőt, a tanúvallomások tartalma egyes részeinek elrejtését (lásd ebben az értelemben: 2019. április 4-i OZ kontra EBB ítélet, C-558/17 P, EU:C:2019:289, 59. pont; 2020. június 25-i HF kontra Parlament ítélet, C-570/18 P, EU:C:2020:490, 66. pont).
- 115 Végül ahhoz, hogy hasznosan kifejthesse álláspontját azon elemekkel kapcsolatban, amelyekre az EGSZB elnöksége a határozatát alapítani szándékozta, a felperesnek megfelelő határidővel kellett rendelkeznie (lásd: 2008. december 18-i Sopropé ítélet, C-349/07, EU:C:2008:746, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 116 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a felperes csak az OLAF-jelentés melléklet nélküli nem bizalmas változatához fért hozzá, amit az EGSZB a visszaélést bejelentők személyazonossága és a beszerzett tanúvallomások bizalmas jellege védelmének szükségességével igazolt.
- 117 Mindjárt az elején el kell utasítani az EGSZB azon érvét, amely szerint az első jogalapot el kell utasítani azzal az indokkal, hogy az EGSZB elnöksége is kizárólag az OLAF-jelentés ezen nem bizalmas változatához fért hozzá, vagyis a megtámadott határozat elfogadása előtt nem ismerhette meg a tanúk és a visszaélést bejelentő személyek meghallgatásáról készült leiratokat.
- 118 Ezen érv nélkülözi a ténybeli alapot. Az eljárási szabályzat 4. cikke (1) bekezdése második albekezdésének a) pontja értelmében ugyanis az EGSZB elnöke az elnökség tagja, és ez utóbbi a 2020. január 16-i feljegyzésében megkapta az OLAF-jelentés bizalmas változatát, beleértve az ahhoz csatolt melléleteket is, amit az EGSZB a tárgyaláson elismert.
- 119 Mindazonáltal az a tény, hogy az EGSZB elnökségének egyik tagja hozzáfért az OLAF-jelentés bizalmas változatához, nem jelenti a felperes védelemhez való jogának megsértését. Ezen, a meghallgatáshoz való jogot is magában foglaló elv tiszteletben tartása ugyanis kiterjed arra, hogy a bizalmas kezelés esetleges követelményeinek tiszteletben tartása mellett a zaklatással vádolt személynek lehetősége legyen arra, hogy hasznos és hatékony módon ismertesse álláspontját (lásd ebben az értelemben: 2020. június 25-i Satcen kontra KF ítélet, C-14/19 P, EU:C:2020:492, 116. és 117. pont).
- 120 E tekintetben az EGSZB azzal érvel, hogy a felperesnek elegendő hozzáférése volt az OLAF-jelentéséhez, mivel a 2020. április 4-i OZ kontra EBB ítélet (C-558/17 P, EU:C:2019:289), a 2020. június 25-i HF kontra Parlament ítélet (C-570/18 P, EU:C:2020:490) és a 2020. június 25-i Satcen kontra KF ítélet (C-14/19 P, EU:C:2020:492) alapjául szolgáló tényállástól eltérően az OLAF-jelentés nem bizalmas változata tartalmaz egy, az e szervezet által beszerzett tanúvallomások tartalmát közlő összefoglalót, így a felperes védelemhez való jogát megfelelő védelemben részesítették.
- 121 Ezen érvelésre tekintettel meg kell vizsgálni, hogy az OLAF-jelentés nem bizalmas változata tartalmazza-e a vizsgálat során beszerzett tanúvallomások összefoglalóját, mielőtt eldöntenénk, hogy adott esetben ez az összefoglaló az OLAF által beszerzett tanúvallomások tartalmát tükrözi-e, végül pedig meg kell vizsgálni, hogy a felperesnek elegendő határidő állt-e rendelkezésére védekezésének előkészítésére és észrevételeinek benyújtására.

– Arról, hogy az OLAF-jelentés nem bizalmas változata tartalmazza-e a meghallgatott tanúk és visszaélést bejelentők nyilatkozatainak összefoglalóját

- 122 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy az OLAF-jelentés nem bizalmas változata 30 oldalból áll. A jelentésének „A beszerzett bizonyítékok” című 2.2 pontjában az OLAF jelezte, hogy a beszerzett tanúvallomások bizalmas jellegének védelme érdekében „csoportosította a hasonló tanúvallomásokat, miközben törekedett arra, hogy a lehető legteljesebb mértékben reprodukálja a titkárság személyi állományának tagjai által használt pontos szavakat”. Egyébiránt a személyi állomány azon tagjainak személyazonossága, akik nem jelezték, hogy kéri a személyazonosságuk kitakarását, vagy akiknek esetében az OLAF úgy vélte, hogy nem közvetlenül a felperes hivatali beosztottai, szerepel a jelentésben, és azt nem takarták ki az OLAF-jelentés felperessel közölt nem bizalmas változatában.

- 123 Az OLAF-jelentés nem bizalmas változata ily módon részletes összefoglalót tartalmaz a felperesnek felrótt minden egyes magatartásról, amelyeket a többek között az OLAF-jelentés nem bizalmas változatában név szerint hivatkozott A, B és C, illetve az I. csoport titkársága személyzetének tagjai tekintetében megvalósult konkrét eseményekre történő hivatkozások illusztrálnak. Az OLAF ismertette továbbá, hogy e magatartások milyen hatással voltak a meghallgatott tanúk szerint az említett személyek egészségére.
- 124 Egyébiránt a felperesnek felrótt minden egyes magatartás tekintetében a jelentés közvetlen utalásokat tartalmaz a meghallgatott személyek nyilatkozataira, idézőjelek között szereplő idézetek formájában, valamint közvetett utalásokat is, e nyilatkozatok anonimizált átfogalmazása formájában. Az OLAF azt is jelezte, hogy a felperessel szemben felhozott állításokat a tanúk alátámasztják-e, és adott esetben megadta a tanúk számát és minőségét. Az OLAF azt is jelezte, amikor valamely állítást semmilyen tanúvallomás nem támasztotta alá.
- 125 A fentiekből következik, hogy az OLAF-jelentés nem bizalmas változata tartalmazza a meghallgatott tanúk és visszaélést bejelentők nyilatkozatainak összefoglalóját. E körülmények között a fenti 114. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett ilyen összefoglaló fennállása azzal a következménnyel jár, hogy nem lehet automatikusan arra következtetni, hogy az OLAF-jelentés mellékletei közzétételének elmulasztása olyan szabálytalanságnak minősül, amely elkerülhetetlenül érintette a vitatott intézkedés jogszerűségét. Előzetesen ugyanis meg kell vizsgálni, hogy ez az összefoglaló tükrözi-e az OLAF által beszerzett tanúvallomások tartalmát.

– Arról a kérdésről, hogy ez az összefoglaló tükrözi-e a meghallgatott tanúk és visszaélést bejelentő személyek nyilatkozatainak tartalmát

- 126 Az OLAF-jelentés mellékleteinek bizalmas változatára vonatkozó észrevételeiben a felperes több olyan elemre hivatkozik, amelyek szerinte nem szerepelnek az OLAF-jelentés nem bizalmas változatában, amelyet annak érdekében közöltek vele, hogy a megtámadott határozat elfogadása előtt gyakorolhassa a védelemhez való jogát. A felperes arra a következtetésre jut, hogy az EGSZB megsértette a védelemhez való jogát azáltal, hogy a megtámadott határozat elfogadása előtt csak az OLAF-jelentés melléklet nélküli nem bizalmas változatát közölte vele.
- 127 Először is a felperes azt állítja, hogy csak a beszerzett tanúvallomások tartalmáról való tudomásszerzést követően lett volna lehetősége megérteni az OLAF általi meghallgatása során neki feltett egyes kérdések pontos tartalmát. Márpedig ha a felperes tudomást szerezhetett volna e tanúvallomásokról, amelyek néha régi eseményekre vonatkoznak, jobban gondoskodhatott volna védelméről. A felperes példaként egy olyan kérdésre hivatkozik, amely az irodájában két tanú jelenlétében lezajlott eseményre vonatkozik, és amelyre nem tudott válaszolni, mivel e tanúk kilétét nem fedték fel számára.
- 128 Meg kell azonban állapítani, hogy ez az érvelés nem arra a kérdésre vonatkozik, hogy az EGSZB megsértette-e a felperes védelemhez való jogát, és különösen, hogy az OLAF-jelentés EGSZB által az OLAF-fal együttműködésben elkészített nem bizalmas változatában szereplő összefoglaló a vizsgálat során beszerzett tanúvallomások tartalmát tükrözi-e.
- 129 Mindenesetre elegendő arra emlékeztetni, hogy a vizsgálat során az OLAF-ra alkalmazandó jogi háttér főszabály szerint kizárja az érintett személy jogát az OLAF ügyirataihoz való hozzáféréshez. A végleges jelentés címzettjének minősülő hatóságnak a rá alkalmazandó eljárási szabályoknak megfelelően csak akkor kell hozzáférést biztosítania az OLAF végleges jelentéséhez,

ha az érintett személynek sérelmet okozó aktust kíván elfogadni, annak érdekében, hogy e személy gyakorolhassa a védelemhez való jogát (2018. november 28-i Le Pen kontra Parlament ítélet, T-161/17, nem tették közzé, EU:T:2018:848, 67. pont).

- 130 Következésképpen, amikor az OLAF meghallgatta, a felperessel nem kellett közölnie a tanúk és a visszaélést bejelentő személyek nyilatkozatait annak érdekében, hogy válaszoljon a vizsgálók kérdéseire.
- 131 A Törvényszék megállapítja továbbá, hogy a felperesnek a meghallgatása során feltett kérdések kellően pontosak voltak, és hogy ez utóbbi nehézség nélkül válaszolni tudott azokra. Az a tény, hogy bizonyos kérdésekre válaszolva a felperes kijelentette, hogy nem emlékszik, vagy nem tud azokra válaszolni anélkül, hogy több információval rendelkezne, nem cáfolja e megállapítást.
- 132 Ami ugyanis az 12. kérdés egyik alkérdését illeti, amelyre a felperes olyan választ adott, amely szerint nem tudja azonosítani a szóban forgó eseményt anélkül, hogy ismerné a jelenlévő személyek kilétét, meg kell jegyezni, hogy a felperes mindazonáltal hozzátette, hogy véleménye szerint ilyen esemény soha nem történt.
- 133 E körülmények között az OLAF vizsgálói által a felperesnek feltett kérdéseknek a beszerzett tanúvallomások részletes tartalmára tekintettel állítólagosan pontatlan jellegére alapított érvelést el kell utasítani.
- 134 Másodszor a felperes megjegyzi, hogy több tanú is említette az I. csoport tagja, E által készített – az I. csoport titkárságának személyi állománya által A vonatkozásában tapasztalt nehézségekre és aggodalmakra vonatkozó – jelentés létezését, amelyről az OLAF-jelentés nem bizalmas változata nem tesz említést. Márpedig e jelentés más megvilágításba helyezhette volna az A által bemutatott tényállást.
- 135 Az ügy irataiból, különösen a felperes meghallgatásáról készült jegyzőkönyvből ugyanakkor kitűnik, hogy e jelentést a felperes ismerte, és így semmi sem akadályozta meg őt abban, hogy arra a megtámadott határozat kidolgozására irányuló eljárás során adott esetben hivatkozzon annak érdekében, hogy megadja az A-val szemben neki felrótt magatartások kontextusát, vagy azokat árnyalja. E jelentés létezésére egyébként kifejezetten hivatkoztak a tanácsadó bizottság előtt, ami az I. csoport említett bizottságban eljáró, e jelentést megszerkesztő tagjának kizárását eredményezte.
- 136 Következésképpen az arra alapított érvelés, hogy az OLAF-jelentés nem bizalmas változata nem hivatkozik e jelentésre, nem alkalmas a felperes védelemhez való joga megsértésének bizonyítására.
- 137 Harmadszor a felperes előadja, hogy az egyik tanút azért szankcionálták, mert vele szemben korábban hamis vádakot fogalmazott meg, amire egy másik tanú emlékeztetett. Márpedig ez az elem nem szerepel az OLAF-jelentés nem bizalmas változatában.
- 138 Amint azonban arra az EGSZB helyesen rámutat, ez a körülmény kifejezetten szerepel az OLAF-jelentés nem bizalmas változatában, annak a „A titkárság egy korábbi vezetőjére vonatkozó ügygel való hasonlóság” című 1.4 pontjában. Ennélfogva semmi nem akadályozta meg a felperest abban, hogy e tekintetben a megtámadott határozat meghozatala előtt kifejtse észrevételeit.

- 139 Negyedszer a felperes kifejti, hogy egyes tanúk kijelentették, hogy nehézségeik voltak A-val. Így különösen több tanú utalt az A-val fennálló konfliktusos kapcsolatra, amely érintette az egység megfelelő működését. Ráadásul két tanú arra hivatkozott, hogy A magatartása velük szemben agresszív volt, egy tanú pedig hozzátette, hogy a felperest nem lehet egyedül felelőssé tenni e helyzet egészéért. Márpedig a felperes szerint sem a tanúk neve, sem a nyilatkozataikra való semmiféle utalás nem szerepel az OLAF-jelentés nem bizalmas változatában, amelyhez hozzáfért, holott ezek a bizonyítékok lehetővé tennék az OLAF megállapításainak összefüggésbe helyezését és árnyalását.
- 140 Az iratokból azonban kitűnik, hogy az I. csoport titkársága személyi állománya bizonyos tagjainak A-val kapcsolatos nehézségei a felperes számára nem csupán ismertek voltak, hanem ezenkívül e nehézségek kifejezetten szerepelnek az OLAF-jelentés nem bizalmas változatában található összefoglalóban.
- 141 Az OLAF általi meghallgatása során és az őt érintő tényekkel kapcsolatos feljegyzésre vonatkozó írásbeli észrevételeiben a felperes ugyanis már előadta, hogy a személyi állomány egyes tagjai panaszkodtak A-ra, és hogy ez szerinte hatással volt a titkárság megfelelő működésére.
- 142 Egyébiránt az OLAF-jelentés nem bizalmas változata többek között a következőket tartalmazza:
- „Az OLAF általi meghallgatása során a titkárság személyi állományának legalább hat tagja ismertette azon álláspontját, amely szerint A csak nehezen tudta bizonyítani az állásához szükséges készségeket és képességeket. A titkárság személyi állományának legalább három tagja jelezte, hogy nehézségekbe ütközött a megfelelő kapcsolattartó azonosítása során (a titkárság vezetője vagy a helyettese), a helyzet tisztázatlanságának a hiánya miatt. A személyi állomány tagjai azt is jelezték, hogy ezt követően A agresszív magatartást tanúsított velük szemben. A személyi állomány egyik tagja kijelentette, hogy ez utóbbiak inkább az egységvezetőre számítottak, aki kezeli [a felperes] által gyakorolt nyomást, és aki védi őket. Ebben az értelemben a személyi állomány csalódott A-ban.”
- 143 Meg kell tehát állapítani, hogy a beszerzett tanúvallomások tartalma szerepel az OLAF-jelentés nem bizalmas változatában. Így nem róható fel megalapozottan az EGSZB-nek, hogy e tekintetben megsértette a felperes védelemhez való jogát.
- 144 Ötödször a felperes azzal érvel, hogy az OLAF-jelentés nem bizalmas változatából kitűnik, hogy a vizsgálat két másik személyt is érintett. Márpedig, ha az EGSZB elnökségének erről tudomása lett volna, értékelhette volna a felrótt tényállásban – különösen B tekintetében – játszott szerepüket. Ugyanígy a felperes is hivatkozhatott volna erre a vele szemben felhozott állítások kontextusba helyezése érdekében.
- 145 A 2020. június 3-i levélből – amellyel az EGSZB elnökségét felhívták arra, hogy hozzon határozatot a felperes ügyében – ugyanakkor kitűnik, hogy az EGSZB elnöke megküldte az elnökségnek az OLAF főigazgatója 2020. január 16-i feljegyzését is, amelyben szerepel az OLAF vizsgálata által érintett két másik személy személyazonossága.
- 146 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy az OLAF-jelentés nem bizalmas változata több alkalommal is utal több tanúnak az OLAF vizsgálatával érintett két másik személy szerepével kapcsolatos nyilatkozataira. A felperesnek tehát módjában állt a megtámadott határozat kidolgozására irányuló eljárás során az ezen elemekkel kapcsolatos esetleges észrevételeit előadni.

- 147 Hatodszor a felperes állítása szerint az egyik tanú úgy nyilatkozott, hogy soha nem volt tanúja semmilyen helytelen magatartásnak a felperes részéről. Márpedig ez az elem nem szerepel az OLAF-jelentés nem bizalmas változatában.
- 148 Meg kell azonban állapítani, hogy a szóban forgó tanú nyilatkozata árnyaltabb.
- 149 Kétségtelen, hogy arra a kérdésre, hogy tanúja volt-e olyan helyzeteknek, amelyek során a felperes helytelen magatartást tanúsított az I. csoport titkársága személyi állományának tagjaival szemben, vagy hogy a felperesnek szokása volt-e, hogy kritizálja a személyi állomány tagjait, e tanú azt válaszolta, hogy erről nem tud.
- 150 E tanú azonban azt is kijelentette, hogy véleménye szerint „a felperes egyik személyiségvonása, hogy főnökösködő, és nagy az egója”, és hogy „nem sokat érzékelt [a felperes] kellemetlen oldalából, mivel G [közöttük] volt”. Ehhez hasonlóan ez a tanú hozzátette, hogy „hallott arról, hogy [a felperes] az irodájában a személyi állományának tagjaival kiabál, de [saját maga] ezt soha nem tapasztalta”. Végül, ami azt a kérdést illeti, hogy a felperes által a személyi állomány tagjaival szemben tanúsított magatartást zaklatásnak minősíti-e, e tanú kijelentette, hogy „soha nem tapasztalt ilyen magatartást [a felperes] részéről”, de el tudja „képzelní, hogy bizonyos személyek kiprovokálhattak ilyen típusú magatartást”, és hogy „[a felperes] személyiségét ismerve – amely a tejhez hasonló – könnyen »felforrhat«”.
- 151 Ezenkívül e tanú említést tett három munkatársának helyzetéről, akik nehézségekkel szembesültek a felperessel való kapcsolatukat illetően. Végül ez a tanú arra a következtetésre jutott, hogy „[a felperes] nehéz ember”, hogy „talán nem akart rosszul viselkedni, de reakcióit könnyen lehet zaklatásnak tekinteni”, hogy „[e]z a másik személy érzékenységtől is függ”, hogy „[a] titkárság valamennyi munkatársa panaszkodott rá”, és hogy „ha nem lett volna köztük kötődés és összetartás, akkor összeomlhattak volna”.
- 152 Ebből következik, hogy az az állítás, amely szerint e tanú úgy nyilatkozott, hogy soha nem volt tanúja a felperes részéről semmilyen helytelen magatartásnak, hiányos, és nem tükrözi e tanúvallomás tartalmát.
- 153 Hetedszer a felperes azt állítja, hogy több tanúvallomás is megerősíti, hogy az EGSZB főtitkára semmilyen intézkedést nem tett annak érdekében, hogy megfelelő időben orvosolja az I. csoport titkársága személyi állományának bizonyos tagjai által tapasztalt nehézségek megfelelő időben történő orvoslására. Közelebbről a felperes az EGSZB főtitkárának azon döntésére utal, amellyel a próbaidő végén véglegesítette A-t, a felperes azon javaslatára ellenére, hogy ne véglegesítse, ami hozzájárult az I. csoport titkárságán belül fennálló feszültségek súlyosbodásához. Márpedig az OLAF-jelentés nem bizalmas változatában az szerepel, hogy egyedül a felperes felelt ezért a helyzetért, és figyelmen kívül hagyja a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság felelősségét.
- 154 Az EGSZB-hez hasonlóan a Törvényszék megállapítja, hogy ez az állítás ellentmondásban áll a felperes által az OLAF általi meghallgatása során tett nyilatkozattal, amely szerint „nem akarta elbocsátani A-t”, és „H-val együttműködve úgy határoztak, hogy kedvező véleményt adnak a próbaidőről”.
- 155 Mindenesetre többek között a tényállásról szóló, 2019. december 4-i feljegyzésre vonatkozó észrevételeiből kitűnik, hogy a felperes már hivatkozott arra, hogy az EGSZB főtitkárának A véglegesítésére vonatkozó döntése szerinte hozzájárult az egységen belül fennálló feszültségek súlyosbodásához. Ráadásul az a tény, hogy az EGSZB főtitkára látja el a munkaszerződés

megkötésére jogosult hatóság feladatait az I. csoport titkársága személyi állományának tagjait illetően, nem olyan új elem, amelyről a felperes csak az OLAF-jelentés mellékletei bizalmas változatának elolvasásakor szerezhetett tudomást.

- 156 Következésképpen nem róható fel az EGSZB-nek, hogy e tekintetben megsértette a felperes védelemhez való jogát.
- 157 Nyolcadszor a felperes úgy véli, hogy az OLAF-jelentés jogi háttérére vonatkozó adatok kitakarása megakadályozta őt abban, hogy a magatartása lelki zaklatásnak minősítése érdekében elfogadott jogalapra vonatkozóan megtegye észrevételeit. Ez az érv egybevág a keresetlevélben és a válaszban kifejtett, a tényállás OLAF általi jogi értékelésének kitakarására vonatkozó érveléssel, amely a felperes szerint nem indokolt, és amely megakadályozta őt a védelemhez való jogának gyakorlásában.
- 158 Ami a jogi háttérrel illeti, az EGSZB-hez hasonlóan meg kell állapítani, hogy azt többek között a tényállásról szóló, a felperessel 2019. december 4-én közölt feljegyzés ismerteti.
- 159 Ami az OLAF által végzett jogi értékelésnek az OLAF-jelentés nem bizalmas változatában való kitakarását illeti, meg kell állapítani, hogy az nem befolyásolja a megtámadott határozat jogszerűségét.
- 160 Meg kell ugyanis jegyezni, hogy az EGSZB által a felperessel szemben folytatott eljárás célja annak meghatározása volt, hogy a felperesnek felrőtt, az OLAF által a vizsgálata során azonosított cselekmények és magatartások igazolják-e a 2019. évi magatartási kódex 8. cikke (3) bekezdésének első albekezdése szerinti intézkedés elfogadását. A 883/2013 rendelet 11. cikke (4) bekezdésének megfelelően az ilyen vizsgálat kizárólag az EGSZB hatáskörébe tartozik, és így nem függ a tényállás OLAF által végzett jogi értékelésétől. Így az EGSZB-nek ki kellett alakítania a vizsgálat során megállapított tényállásra vonatkozó saját jogi értékelését annak érdekében, hogy értékelje a felperessel szembeni intézkedés meghozatalának lehetőségét.
- 161 Következésképpen az, hogy az OLAF nem közölte a tényállás jogi értékelését, nem alkalmas a felperes védelemhez való joga megsértésének bizonyítására.
- 162 Végül, kilencedszer anélkül hogy jogellenességi kifogást emelt volna az eljárási szabályzat 103. cikkével szemben, a felperes mindazonáltal azt állítja, hogy mivel az OLAF-jelentés mellékleteinek bizalmas változatát nem lehetett közölni vele az ügyvédek által tett titoktartási kötelezettségvállalásoknak megfelelően, az utóbbiak észrevételei minimálisak, és semmiképpen nem helyettesíthetik azokat az észrevételeket, amelyeket akkor tehetett volna, ha ő maga hozzáfért volna az említett mellékletekhez.
- 163 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a kontradiktórus eljárás tiszteletben tartásának biztosítása érdekében az eljárási szabályzat 103. cikkének (3) bekezdése kifejezetten rendelkezik arról a lehetőségről, amellyel a Törvényszék a jelen ügyben élt, és amely szerint a jogvita elbírálása szempontjából releváns és bizalmas jellegű bizonyos információkat vagy iratokat a fél tudomására hozhat, azok hozzáférhetővé tételét különleges kötelezettségvállalásoktól téve függővé. Egyébiránt az eljárási szabályzat gyakorlati végrehajtási rendelkezéseinek 191. pontjából kitűnik, hogy az ilyen kötelezettségvállalás állhat abból, hogy valamely fél képviselői kötelezettséget vállalnak arra, hogy ezeket az információkat vagy iratokat nem közlik a megbízójukkal vagy harmadik személlyel.

- 164 Ily módon a Törvényszék a 2021. április 7-i pervezető intézkedéssel először felhívta a felperes ügyvédeit, hogy az OLAF-jelentés mellékleteinek bizalmas változatában pontosan jelöljenek meg minden olyan esetleges elemet, amelyek tartalma szerintük nem található meg az OLAF-jelentésének nem bizalmas változatában szereplő, a beszerzett tényeket és bizonyítékokat tartalmazó összefoglalóban.
- 165 Márpedig a fentiekből következik, hogy a felperes ügyvédei nem jelöltek meg egyetlen olyan elemet sem az OLAF-jelentés mellékleteinek bizalmas változatában, amelynek tartalma nem szerepelt már az OLAF-jelentés nem bizalmas változatában is. Az ilyen eljárás az OLAF-jelentés mellékletei bizalmas változatának a felperessel való közlése nélkül is lefolytatható. Ilyen bizonyítékok megjelölésének hiányában tehát semmiképpen nem kell megvizsgálni azokat a kiegészítő észrevételeket, amelyek befolyásolhatják a közigazgatási eljárás eredményét, és amelyeket maga a felperes nyújthatott volna be ezen eljárás szakaszában, ha e dokumentumokról tudomást szerzett volna.
- 166 A fentiekre tekintettel meg kell tehát állapítani, hogy az OLAF-jelentés mellékletei közlésének elmaradása ellenére az EGSZB a 2020. június 25-i HF kontra Parlament ítélet (C-570/18 P, EU:C:2020:490) 66. pontja értelmében vett összefoglaló formájában hozzáférhetővé tette a felperes számára a beszerzett tanúvallomások tartalmát.

– Arról a kérdésről, hogy a felperesnek elegendő határidő állt-e rendelkezésére ahhoz, hogy megtegye észrevételeit az OLAF-jelentés nem bizalmas változatával kapcsolatban

- 167 E tekintetben, noha a felperes az OLAF-jelentés nem bizalmas változatát kétségtelenül csak 2020. március 4-én 12 óra 40 perckor kapta meg, vagyis alig két nappal a tanácsadó bizottság általi meghallgatása előtt, amelyre március 6-án 15 órakor került sor, először is meg kell jegyezni, hogy a felperesnek ebben az időpontban már viszonylag pontos tudomása volt a neki felrótt tényekről.
- 168 A felperes ugyanis, miután olyan meghallgatáson válaszolt az OLAF kérdéseire, amelynek során fény derült bizonyos olyan személyek kilétére, akik úgy vélik, hogy magatartásának áldozatai, 2019. december 4-én feljegyzést kapott az A, B és C tekintetében és általánosságban az I. csoport személyi állományának tagjaival kapcsolatban történt konkrét események kapcsán neki felrótt magatartásokról. A felperes e feljegyzéssel kapcsolatban tíz munkanapos határidőn belül észrevételeit is kifejtette.
- 169 A felperes által a tárgyaláson hivatkozott azon körülmény, miszerint e feljegyzés nem tartalmazott semmilyen D-vel – az EGSZB korábbi tagjával – szemben tanúsított magatartására vonatkozó állítást, a jelen ügyben nem releváns. A felperest ugyanis a 2019. október 18-i levélben tájékoztatták arról, hogy a vele szemben indított vizsgálat a többek között az EGSZB tagjaival szemben tanúsított magatartására vonatkozó állításokkal kapcsolatos, és az OLAF általi meghallgatása során felhívták arra, hogy nyilatkozzon a D-vel szemben tanúsított magatartására vonatkozó állításokkal kapcsolatban. Ezenkívül a fentiekből kitűnik, hogy a vitatott intézkedés az I. csoport titkársága személyi állománya tagjainak védelmére és e szolgálat megfelelő működésének biztosítására irányul. Következésképpen az a körülmény – még ha feltételezzük is, hogy bizonyítást nyert –, hogy a felperes az OLAF-jelentés elfogadása előtt nem fejtette ki észrevételeit az EGSZB egyik korábbi tagjával szemben neki felrótt magatartásra vonatkozóan, aki tehát nem tartozik az I. csoport titkárságának személyi állományába, nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a vitatott intézkedést a védelemhez való jogának megsértésével fogadták el. Végül mindenesetre az alábbiakban kifejtett okok miatt meg kell állapítani, hogy a felperesnek a

megtámadott határozat elfogadását megelőzően elegendő idő állt rendelkezésére ahhoz, hogy az OLAF-jelentésben neki felrótt magatartások összességével kapcsolatos esetleges észrevételeit előterjessze.

- 170 Másodszor meg kell ugyanis állapítani, hogy a tanácsadó bizottság csak 2020. április 28-án küldte meg ajánlásait az EGSZB elnökének, és hogy a megtámadott határozatot csak június 9-én fogadták el, azaz több mint három hónappal azt követően, hogy az OLAF-jelentés nem bizalmas változatát megküldték a felperesnek.
- 171 E tekintetben, noha az ügy irataiból nem tűnik ki, hogy a tanácsadó bizottság kifejezetten felhívta volna a felperest arra, hogy írásban terjessze elő észrevételeit a 2020. március 6-i első meghallgatás során tett nyilatkozatai kiegészítése érdekében, a második, március 17-i meghallgatás törlését követően azonban semmi nem akadályozta meg a felperest abban, hogy írásban továbbítson az említett bizottságnak minden olyan elemet, amelyet a védekezése szempontjából relevánsnak ítélt.
- 172 Harmadszor 2020. május 12-én az EGSZB elnöke felhívta a felperest, hogy tegye meg esetleges észrevételeit a tanácsadó bizottság ajánlásaival kapcsolatban. Június 2-án benyújtotta az ezen ajánlásokkal kapcsolatos írásbeli észrevételeit.
- 173 Az említett ajánlásokkal kapcsolatos 2020. június 2-i írásbeli észrevételeiben, jóllehet az OLAF-jelentés nem bizalmas változatának 2020. március 4-i közlése óta közel három hónap telt el, a felperes nem terjesztett elő semmilyen érvet e jelentés tartalmára és különösen a vele szemben felhozott tényekre vonatkozóan.
- 174 Ebből következik, hogy 2020. március 4. és 2020. június 9. között – vagyis az OLAF-jelentés nem bizalmas változatának a felperes általi kézhezvételének időpontja, illetőleg a megtámadott határozat elfogadásának időpontja között – e jelentés tartalmát illetően két alkalommal hallgatták meg a felperest, és ezen időszak tekintetében elegendő idő állt rendelkezésére ahhoz, hogy megfelelően tudomást szerezzen az említett jelentésről, előterjessze az azzal kapcsolatos észrevételeit, és előkészítse védekezését.
- 175 Végül az arányosság elvének állítólagos megsértésére alapított kifogást egyetlen érv sem támasztja alá, mivel a felperes „a megtámadott határozat tartalma megfelelő és szükséges” jellegének általános és elvont vitatására szorítkozik, anélkül hogy olyan érveket adott volna elő, amelyek lehetővé tennék a Törvényszék számára ezen állítás megalapozottságának értékelését. Következésképpen e kifogást el kell utasítani.
- 176 A fentiek összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy a vitatott intézkedést nem a felperes védelemhez való jogának megsértésével fogadták el.
- 177 Következésképpen az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az ártatlanság vélelme és a pártatlanság elvének megsértésére alapított, második jogalapról

- 178 A felperes azt kifogásolja, hogy az EGSZB a megtámadott határozatban megállapította, hogy megsértette a Charta, az EGSZB eljárási szabályzata és a 2019. évi magatartási kódex rendelkezéseit.

- 179 A felperes szerint az ártatlanság vélelmének elve, amelyet többek között a Charta 48. cikke rögzít, megköveteli, hogy az EGSZB elnökségének tagjai ne abból az előfeltevésekből induljanak ki, hogy elkövette az OLAF által neki felrótt cselekményeket. Márpedig az EGSZB azzal, hogy az OLAF vizsgálatának befejezését követően nem folytatta le saját vizsgálatát, nem vizsgálta meg az állítólagos jogsértések körülményeit, és nem vonta le a magatartásával kapcsolatos saját következtetéseit sem.
- 180 A tanácsadó bizottság szintén megsértette ezt az elvet. E konzultatív szerv ugyanis túllépte a véleményezési hatáskörét, amikor az EGSZB elnökéhez intézett ajánlásaiban a felperes meghallgatása nélkül állapította meg, hogy a felperes zaklatást követett el.
- 181 Egyébiránt megsértették a pártatlanság elvét, mivel a tanácsadó bizottságban az I. csoportot képviselő két tag nem vett részt a felperesre vonatkozó tanácskozáson. Mivel a tanácsadó bizottság nem helyettesítette e tagokat, nem volt pártatlan, ami befolyásolta a kiadott ajánlások tartalmát, valamint a megtámadott határozat tartalmát is, mivel az EGSZB elnöksége ezen ajánlások jóváhagyására szorítkozott.
- 182 Végül az EGSZB elnöke objektíve megsértette pártatlansági kötelezettségét azáltal, hogy az EGSZB szolgálatainak utasítást adott arra, hogy ne folytassanak vizsgálatot ugyanazon tényállás tárgyában, ami a felperes bűnösségének kimondását jelenti.
- 183 Az EGSZB vitatja ezt az érvelést.

– Az első, az ártatlanság vélelmének megsértésére alapított kifogásról

- 184 Előljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az ártatlanság vélelmének elve, amely az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt egyezmény 6. cikkének (2) bekezdésében és a Charta 48. cikkének (1) bekezdésében foglalt alapvető jognak minősül, a magánszemélyek számára olyan jogosultságokat biztosít, amelynek tiszteletben tartását az uniós bíróság garantálja (2006. október 4-i Tillack kontra Bizottság ítélet, T-193/04, EU:T:2006:292, 121. pont). E rendelkezések szerint az ártatlanság vélelmének tiszteletben tartása azt jelenti, hogy minden bűncselekménnyel gyanúsított személyt mindaddig ártatlannak kell vélelmezni, amíg bűnösségét a törvénynek megfelelően meg nem állapították (2019. július 3-i PT kontra EBB ítélet, T-573/16, EU:T:2019:481, 360. pont [nem tették közzé]).
- 185 Márpedig a fentiekből következik, hogy a vitatott intézkedés nem arra irányul, hogy felrója a felperesnek a magatartási kódex szabályainak megsértését, és nem minősül szankciónak. Egyébiránt ezen intézkedés elfogadása nem érinti a felperesnek a nemzeti jog rendelkezései szerinti esetleges bűnösségét. Ennélfogva a második jogalap első részét el kell utasítani mint hatástalant (lásd ebben az értelemben: 2021. április 14-i RQ kontra Bizottság ítélet, T-29/17 RENV, nem tették közzé, EU:T:2021:188, 114. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 186 Mindenesetre emlékeztetni kell arra, hogy a vitatott intézkedést két különböző eljárás, azaz az OLAF tényállás megállapítására irányuló vizsgálata, majd ezt követően az EGSZB részéről a vizsgálat során megállapított tényekre tekintettel meghozandó esetleges intézkedések értékelése alapján fogadták el. Az EGSZB ezen belső eljárásával összefüggésben a fentiekből kitűnik, hogy a felperes azelőtt tudomást szerzett a vizsgálat eredményeiről, hogy az elnökség elfogadta a megtámadott határozatot, valamint hogy tiszteletben tartották a védelemhez való jogát.

- 187 A felperes állításával ellentétben az ártatlanság védelméhez való joga egyáltalán nem jelenti azt, hogy az EGSZB-nek a végleges jelentés kézhezvételét követően új vizsgálatot kellett volna lefolytatnia. Éppen ellenkezőleg, noha a 883/2013 rendelet 11. cikke (4) bekezdésének megfelelően az EGSZB köteles volt intézkedni a végleges jelentés eredményének megfelelően, mindazonáltal az OLAF ajánlásaira válaszul meghozandó intézkedések tartalmát szabadon határozhatta meg (lásd ebben az értelemben: 2018. október 25-i UI kontra Bizottság végzés, T-370/18, nem tették közzé, EU:T:2018:770, 13. pont; lásd még ebben az értelemben, analógia útján: 2006. április 6-i Camós Grau kontra Bizottság ítélet, T-309/03, EU:T:2006:110, 51. pont).
- 188 Ezenkívül a felperes semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő annak alátámasztására, hogy az EGSZB már az eljárás kezdetén eldöntötte, hogy az általa szolgáltatott magyarázatoktól függetlenül elfogadja a megtámadott határozatot (lásd ebben az értelemben: 2002. július 9-i Zavvos kontra Bizottság ítélet, T-21/01, EU:T:2002:177, 341. pont). Egyébiránt a felperes meghallgatását követően az EGSZB elnöksége eltért a tanácsadó bizottság véleményétől, amely azt javasolta, hogy a 2019. évi magatartási kódex 8. cikke (3) bekezdésének második albekezdésében felsoroltaknál súlyosabb szankciókat fogadjanak el, és nem szabott ki vele szemben semmilyen szankciót.
- 189 Az ártatlanság védelme elvének megsértésére alapított kifogást tehát mindenképpen el kell utasítani mint megalapozatlant.

– A pártatlanság elvének megsértésére alapított, második kifogásról

- 190 Az ártatlanság védelme elvének a jelen ügyben való alkalmazhatatlansága ellenére az EGSZB a közigazgatási eljárás során köteles volt tiszteletben tartani az Unió által biztosított alapvető jogokat, amelyek között szerepel a megfelelő ügyintézéshez való, a Charta 41. cikkében szabályozott jog (lásd ebben az értelemben: 2013. július 11-i Ziegler kontra Bizottság ítélet, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 154. pont).
- 191 Ily módon a Charta 41. cikkének (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van többek között ahhoz, hogy ügyeit az Unió intézményei részrehajlás nélkül intézzék. A pártatlanság e követelménye magában foglalja egyrészt a szubjektív pártatlanságot abban az értelemben, hogy az ügyben eljáró érintett intézmény egyik tagja sem mutathat elfogultságot vagy személyes előítéletet, másrészt pedig az objektív pártatlanságot abban az értelemben, hogy az intézménynek e tekintetben megfelelő biztosítékokat kell nyújtania az összes jogszerű kétely kizárására (lásd ebben az értelemben: 2013. július 11-i Ziegler kontra Bizottság ítélet, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 155. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 192 A jelen ügyben az objektív pártatlanság állítólagos hiányát illetően a felperes annak előadására szorítkozik, hogy az EGSZB elnökének a bűnösségének megállapítását megelőzően új vizsgálat megindítását kellett volna kérnie.
- 193 Mindazonáltal ezt az érvelést el kell utasítani, mivel az EGSZB a megtámadott határozat elfogadása előtt egyáltalán nem volt köteles új vizsgálatot lefolytatni.
- 194 A megfelelő ügyintézéshez való jog ugyanis nem kötelezi az EGSZB-t ilyen vizsgálat lefolytatására, amelynek ugyanaz lett volna a tárgya, mint az OLAF által korábban lefolytatott vizsgálaté. Az EGSZB-nek kizárólag az volt a feladata, hogy gondosan megvizsgálja e hivatal vizsgálatának az e

hivatal jelentésében kifejtett eredményeit, és lehetővé tegye a felperes számára, hogy védekezzen az említett jelentés tartalmával és az őt érintő esetleges következményekkel szemben, ami valóban így is történt.

- 195 Ezenkívül az EGSZB elnökének nyilatkozatai, amelyekre a felperes hivatkozik, egyáltalán nem tartoznak a szubjektív vagy objektív pártatlanság hiányának körébe, mivel a felperes annak kijelentésére szorítkozott, hogy a 883/2013 rendelet 11. cikke (4) bekezdésének megfelelően az EGSZB köteles volt az OLAF ajánlásai alapján intézkedni, és tájékoztatni e hivatalt az annak alapján hozott intézkedésekről.
- 196 A szubjektív pártatlanság állítólagos hiányát illetően a felperes annak kijelentésére szorítkozik, hogy a tanácsadó bizottság megsértette a pártatlanságot azáltal, hogy az I. csoport két tagja, azaz E és F távollétében bocsátott ki ajánlásokat. A felperes ugyanakkor nem fejt ki, hogy ez mennyiben mutatna a fenti 191. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett elfogultságot vagy személyes előítéletet.
- 197 Mindenesetre elegendő megállapítani, hogy E kizárása éppen a tanácsadó bizottság pártatlansága megsértésének elkerülésére irányuló törekvésnek felelt meg, mivel e kizárásról az összeférhetetlenség fennállása miatt határoztak. Egyébiránt F távolléte nem róható fel a tanácsadó bizottságnak, mivel saját kezdeményezésére döntött úgy, hogy nem vesz részt a tanácsadó bizottság felperes ügyére vonatkozó tanácskozásain. Mindenesetre a felperes nem fejt ki, hogy e két tag távolmaradása milyen okból vethet fel jogos kétséget a tanácsadó bizottság pártatlanságát illetően, annál is inkább, mivel a 2019. évi magatartási kódex rendelkezései nem írják elő azt, hogy a tanácsadó bizottság ajánlásokat tartalmazó aktusok meghozatalára irányuló jogosultságának feltétele lenne bármiféle határozatképességhez szükséges létszám.
- 198 A felperes által előterjesztett második, a pártatlanság elvének megsértésére alapított kifogást tehát mint megalapozatlant el kell utasítani, következésképpen a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A 883/2013 rendelet 10. cikke (2) bekezdésének, a fegyelmi eljárások és a bírósági információk bizalmas jellegének, valamint a 2018/1725 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított, negyedik jogalapról

- 199 A felperes azt állítja, hogy az OLAF személyi állományának tagjai megsértették a 883/2013 rendelet 10. cikkének (2) bekezdését azáltal, hogy a Parlament költségvetési ellenőrzési bizottsága előtt kijelentették, hogy lelki zaklatást követett el, ami alapján e bizottság tagjai úgy vélték, hogy bűnösségét megállapították, még azelőtt, hogy a tanácsadó bizottság és az EGSZB elnöksége állást foglalt volna e tárgyban.
- 200 Ezenkívül a Parlament azáltal is megsértette a „bizalmas kezelés elvét”, hogy olyan információkat bocsátott ki, amelyek a felperes bűnösségét sugallják az állított tényállással kapcsolatban. Ebből következik a fegyelmi eljárások és a bírósági információk bizalmas jellegének megsértése, amely annál is inkább súlyos, mivel az OLAF ugyanakkor elismerte, hogy a felperes magatartása semmilyen pénzügyi hatást nem gyakorolt az Unió költségvetésére.

- 201 Végül az EGSZB elnöke azzal is megsértette a „bizalmas kezelés elvét”, hogy az EGSZB elnökségének 2020. január 21-i ülésén nyilvánosságra hozta a végleges jelentés tartalmát. Egyébiránt a felperes szerint az EGSZB-nek fel kellett volna hívnia a Parlamentet arra, hogy személyes adatait törölje ki a költségvetésére és a vele szemben felhozott tényállásra vonatkozó különböző közleményeiből.
- 202 Az EGSZB vitatja ezt az érvelést.
- 203 Emlékeztetni kell arra, hogy az uniós bíróság mint hatástalant elutasíthatja a jogalapot vagy kifogást, ha megállapítja, hogy az megalapozottsága esetén sem alkalmas arra, hogy a kívánt megsemmisítést eredményezze (lásd: 2009. november 19-i Michail kontra Bizottság ítélet, T-50/08 P, EU:T:2009:457, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 204 E tekintetben az EGSZB-hez hasonlóan elegendő azt megállapítani, hogy a Parlament cselekményeire és az OLAF-nak a Parlament költségvetési ellenőrző bizottsága előtt tett nyilatkozataira vonatkozó érvek – amely szervek nem vesznek részt a jelen eljárásban – nem befolyásolják a megtámadott határozat jogszerűségét, mivel azok nem tudhatók be a megtámadott határozat kibocsátójának, azaz az EGSZB-nek.
- 205 Következésképpen a 883/2013 rendelet 10. cikke (2) bekezdésének és a 2018/1725 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének az OLAF és a Parlament általi állítólagos megsértésére vonatkozó érveket el kell utasítani mint hatástalanokat.
- 206 Az arra alapított érvet, hogy az EGSZB elnöke a 2020. január 21-i ülésen közölte az elnökség tagjaival az OLAF jelentésének tartalmát, amelyre először a válaszban hivatkoztak, el kell utasítani mint megalapozatlant, függetlenül attól, hogy az az eljárási szabályzat 84. cikkének (1) bekezdésére tekintettel elfogadható-e.
- 207 Noha ugyanis jelen volt ezen az ülésen, a felperes nem terjesztett elő olyan bizonyítékot, amely lehetővé tenné az EGSZB magyarázatainak megcáfolását, amelyek szerint az elnök arra szorítkozott, hogy kizárólag a tanácsadó bizottság összehívásának előkészítése érdekében tájékoztassa az elnökség tagjait az OLAF-jelentés és az ahhoz csatolt ajánlások létezéséről.
- 208 Az iratokból egyébként kitűnik, hogy az elnökség többi tagja végül csak 2020. június 3-án szerzett tudomást az OLAF-jelentés nem bizalmas változatának tartalmáról, amikor a tanácsadó bizottság továbbította az ajánlásait az EGSZB elnökének, azt követően, hogy a felperes megtehetette az e jelentés tartalmára és ezen ajánlásokra vonatkozó észrevételeit.
- 209 A fentiekre tekintettel a negyedik jogalapot mint részben hatástalant, részben pedig megalapozatlant el kell utasítani.

A kártérítési kérelemről

- 210 A felperes az EUMSZ 340. cikk második bekezdése alapján azt kéri, hogy a Törvényszék kötelezze az EGSZB-t, hogy fizessen neki 250 000 eurót az általa állítólagosan elszenvedett vagyoni és nem vagyoni kár megtérítéseként.
- 211 A felperes nem vagyoni kára a szakmai környezetéből való, általa elszenvedett kirekesztésből áll. E tekintetben az OLAF igazgatójának a Parlament költségvetési ellenőrző bizottsága előtti 2020. február 3-i felszólalása helyrehozhatatlanul sértette a felperes becsületét és jóhírnevét, mivel ez

utóbbi anélkül tájékoztatta e bizottság tagjait a végleges jelentés tartalmáról, hogy meghallgatták volna a felperest, és anélkül, hogy bizonyította volna, hogy a felperessel szemben felhozott vádak az Unióra nézve pénzügyi hatással jártak.

- 212 Ezt követően az EGSZB azáltal, hogy meghatározott szabályozási keret nélkül indított fegyelmi eljárást vele szemben, és a megtámadott határozatban az Európai Unió 2018-as pénzügyi évről szóló általános költségvetésének végrehajtására vonatkozó mentesítésről szóló, 2020. május 13-i parlamenti határozatra és a Parlament 2020. május 14-i állásfoglalására hivatkozott, az EGSZB a felperes jóhírnevét és becsületét is megsértette.
- 213 Ily módon az a tény, hogy a felperes nem fejthette ki véleményét a rá vonatkozó tényeket illetően, frusztráció, szorongás és igazságtalanság érzését eredményezte, ami súlyos következményekkel járt a felperes egészségi állapotára és magánéletére, és amely közvetlenül az OLAF magatartásából eredt.
- 214 Ezen okokból a felperes az általa *ex æquo et bono* 200 000 euróra értékelt nem vagyoni kárának megtérítését kéri, ami arányos az EGSZB, a Parlament és az OLAF által elkövetett felróható magatartásokkal. Válaszában a felperes mindazonáltal jelezte, hogy a Törvényszék mérlegelésére bízta azon összeg értékelését, amelyet nem vagyoni kára megtérítéseként kell megfizetni neki.
- 215 A felperes vagyoni kára azon költségekből tevődik össze, amelyek a védelme érdekében 2020 januárja óta merültek fel, és amelyeket 50 000 euróra becsül. Ezenkívül, ha a keresetet elutasítanák, elfogadhatatlan lenne, hogy a felperest kötelezzék az külső ügyvédi szolgáltatásokért az EGSZB által fizetett munkadíj viselésére.
- 216 Az EGSZB vitatja ezt az érvelést.
- 217 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az Unió szerződésen kívüli felelősségének megállapításához több feltétel együttes teljesülése szükséges, nevezetesen a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető valamely jogszabály kellően súlyos megsértésének fennállása, a kár tényleges jellege, valamint az aktus kibocsátóját terhelő kötelezettség megsértése és a sérelmet szenvedett személyek kára közötti okozati összefüggés fennállása (lásd: 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítélet, C-123/18 P, EU:C:2019:694, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd még ebben az értelemben: 2012. április 19-i Artegoda kontra Bizottság ítélet, C-221/10 P, EU:C:2012:216, 80. pont).
- 218 Ezenkívül, mivel e három feltétel közül az egyik nem teljesül, a keresetet teljes egészében el kell utasítani, anélkül hogy szükséges lenne az említett felelősség egyéb feltételeinek vizsgálata (lásd: 2020. április 29-i Tilly-Sabco kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-707/18, nem tették közzé, EU:T:2020:160, 114. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 219 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a felperes szerint az általa elszenvedett állítólagos károk többek között az OLAF által a Parlament költségvetési ellenőrzési bizottsága előtt tanúsított jogellenes magatartásból erednek.
- 220 Márpedig a keresetlevélben a felperes az EGSZB-t jelölte meg egyetlen alperesként.
- 221 Következésképpen a jelen kereset keretében a felperes csak az EGSZB jogellenes magatartása miatt kérheti e szerv arra kötelezését, hogy térítse meg az állítólagosan elszenvedett károkat. A más intézmény által okozott kár megtérítése érdekében a felperesnek azon intézménnyel

szemben kell kártérítési keresetet benyújtania, amelynek a felelősséget megalapozó tényt felrója (lásd ebben az értelemben: 2015. február 2-i Gascogne Sack Deutschland és Gascogne kontra Európai Unió végzés, T-577/14, nem tették közzé, EU:T:2015:80, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 222 Ami az EGSZB magatartását illeti, emlékeztetni kell arra az ítélkezési gyakorlatra, amely szerint a vagyoni vagy nem vagyoni kártérítés iránti kereseti kérelmeket el kell utasítani, ha szoros kapcsolatban állnak a megsemmisítés iránti kereseti kérelmekkel, amelyeket – mint elfogadhatatlant vagy megalapozatlant – az uniós bíróság szintén elutasított (lásd: 2019. december 19-i ZQ kontra Bizottság ítélet, T-647/18, nem tették közzé, EU:T:2019:884, 202. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 223 Márpedig a fentiekből kitűnik, hogy a megtámadott határozat nem jogellenes, és hogy az annak kidolgozására irányuló eljárást a felperes védelemhez való jogának tiszteletben tartásával folytatták le. Mindenesetre a felperes nem fejt ki, hogy önmagában az a tény, hogy a megtámadott határozatban az Európai Unió 2018. évi pénzügyi évre szóló általános költségvetésének végrehajtására vonatkozó mentesítésről szóló, 2020. május 13-i parlamenti határozatra és a Parlament 2020. május 14-i állásfoglalására hivatkoztak, mennyiben minősül az EGSZB által a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabály kellően súlyos megsértésének.
- 224 Következésképpen, mivel az Unió felelőssége megállapításának első feltétele a jelen ügyben nem teljesül, a kártérítési kérelmet el kell utasítani, anélkül hogy meg kellene vizsgálni az említett felelősség megállapításának egyéb feltételeit.
- 225 E körülmények között a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 226 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az EGSZB kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére, ideértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárás költségeit is.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 2) A Törvényszék KN-t kötelezi a költségek viselésére, ideértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárás költségeit is.**

Svenningsen

Mac Eochaidh

Pynnä

Kihirdetve Luxembourgban, a 2021. szeptember 1-jei nyilvános ülésen.

Aláírások